Der Stürmer

Mürgiseen

Verlag Der Stürmer Nürnberg

Väike Franz on koos emaga läinud metsa seenele. Franz, kes on muidu vaikne poiss, on täna nagu teine inimene: rõõmsalt hüppab ta üle põõsaste ja kraavide ja kilkab suurest rõõmust.

Õnnelikult vaatab teda ema ja tunneb heameelt oma lapse rõõmsameelsusest. Siis aga lausub: „Franz, mis on? Mul on korv juba päris täis. Ja sina pole mitte ühtegi seent veel leidnud! Sa pead hoolikamalt otsima ja rohkem maha vaatama kui taevasse!“

Nii manitseb teda ema.

Franz ehmub.

„Sul on õigus, ema. Ma unustasin seente otsimise täitsa, metsas on ju nii ilus. Aga nüüdsest olen ma hoolsam!”

Pärast poole tunni möödumist tuleb ta hõisates ema juurde.

„Hurraa! Nüüd on mul sama palju seeni kui sul ema!” hüüab ta. Ja veidi vaiksemalt lisab ta: „Kuid ma arvan, et seal on ka mõned mürgised seened!”

Ema naeratab.

„Seda arvan minagi. Kuid pole hullu. Sorteerime mürgised välja ja viskame need minema.”

Franz võtab oma korvist ühe seene.

„Ema, see seen ei meeldi mulle üldse. See on kindlasti mürgine!”

Ema noogutab.

„Sul on õigus! See on saatanaseen (*Satanspilz*). See on väga mürgine. Selle seene tunneb kohe ära värvist ja vastikust lõhnast.”

Franz viskab seene maha ja astub selle puruks. Siis võtab ta oma korvist järgmise seene. See on suur ja sel on valkjashall pikk jalg ja valgete täppidega lai punane kübar.

„Ema, seda seent ma ka ei usalda. Sellel on liiga erk värv. See on kindlasti ka mürgine.”

„Seda ma usun,” kinnitab ema, „see on kärbseseen. Viska see minema!”

Siis võtab Franz veel korvist kärmelt kaks seent.

„Aga need kaks pole mürgised. Neid ma tean. Üks on kivipuravik ja teine šampinjon. Neid võib süüa. Need maitsevad väga hästi.”

Ema vaatab neid seeni hoolikalt.

„Õige! Need võtame koju kaasa.”

Ja ta paneb seened oma korvi.

„Mul on veel üks šampinjon!” ja ta võtab taas ühe seene välja.

Ema ehmatab.

„Jumala pärast Franz! See pole šampinjon! See on valge kärbseseen. See on kõige hullem mürgiseen, mis olemas on. Ja see on sellepärast nii ohtlik, kuna seda on kerge segamine ajada.”

Ema haarab seejärel oma poja korvi ja võtab sealt ükshaaval seened välja.

„See on kukeseen, see on söödav. Aga see siin on, üks sälk-kollanutt. See on mürgine. Selle viskame minema! Ja see on puravik. Neid võib süüa. Aga see teine seen on mürgine sooriisikas. Seda ei tohi me koju viia…"

Nii selgitab ema oma lapsele erinevaid seeni.

Siis aga võtavad mõlemad oma korvid ja asuvad vaikselt koduteele.

Teel lausub ema:

„Vaata, Franz, nii nagu on seentega metsas, nii on ka inimestega maailmas. On häid seeni ja on häid inimesi. On aga ka mürgiseid, halbu seeni ja kurje inimesi. Meie peame end kurjade inimeste eest hoidma, nagu mürgiste seente eest. Mõistad sa?"

„Jah, ema", vastab Franz. „Ma saan aru, et halbade inimestega läbi käies võib täbarasti minna, nagu kui süüa mürgiseid seeni. Nii võib nendega sekeldades surma saada!"

„Aga tead sa ka, kes need halvad inimesed - mürgiseened - inimeste seas on?" küsib ema.

Franz vastab kohe uhkelt.

„Muidugi, ema! Ma tean seda! Need on juudid! Meie õpetaja on meile korduvalt nendest rääkinud!"

Rõõmsalt patsutab ema Franzile õlale.

„Sa oled väga arukas poiss! Aga pane nüüd tähele, et sa aru saaksid, mida ma nüüd sulle räägin. Ma kordan veel kord: on olemas häid seeni ja halbu seeni. On häid inimesi ja on halbu inimesi. Halvad inimesed on juudid. Kuid tihti on üsna raske eristada halbu inimesi headest."

„Seda ma usun, " ütleb Franz. „Tihti on see niisama raske kui eritada mürgiseid seeni söödavatest."

„Täpselt nii!" kiidab ema. Ja jätkab rääkimist. Ta on päris tõsiseks muutunud.

„Juudid on halvad inimesed. Nad on nagu mürgiseened. Nagu mürgiseeni on tihti raske eristada headest, nii on sagedasti väga raske juute ära tunda kaabakate ja kurjategijatena. Nagu mürgiseened esinevad erinevates värvides, nii oskavad ka juudid end moondada, võttes erinevaid vorme."

„Milliseid erinevaid vorme sa mõtled?" küsib väike Franz.

Ema märkab, et ta laps pole asjast veel päris aru saanud. Pühendunult räägib ta edasi.

„Kuula siis! On näiteks kaubajuudid. Oma kangaste ja kõige muu kraamiga käib ta külast külla. Ta väidab, et tema kaup on parim ja odavaim. Tegelikkuses on see aga halvim ja kallim. Teda ei tohi usaldada!“

„Täpselt nagu mürgiseen. Selle välimust ei tohi ka usaldada!“

„Samuti on ka karjakasvatajatest juutidega, laojuutidega, lihunikjuutidega, juudiarstidega, ristitud juutidega ja nii edasi. Kui väga nad ka end maskeerivad või kui sõbralikud nad olla püüavad, üritades meile tuhat korda sisendada oma häid kavatsusi, sa ei tohi neid siiski uskuda! Nad on juudid ja selleks nad ka jäävad. Nad on mürk meie rahva jaoks!“

„Nagu mürgiseened!“ hüüab Franz.

„Jah, mu laps! Nii nagu mürgine seen võib tappa kogu pere, nii võib üks juut kogu küla, kogu linna, või isegi kogu rahva, hävitada.“

Franz mõistis.

„Ütle mulle, ema, kas kõik mittejuudid ei tea siis, et juut on ohtlik kui mürgiseen?“

Ema raputab pead.

„Kahjuks mitte, mu laps. On miljoneid mittejuute, kes veel ei tunne juute. Sellepärast peame me muutma inimesed tähelepanelikumaks ja hoiatama neid juutide eest. Juutide eest peame me eelkõige oma noorsugu hoiatama. Juba noored poisid ja tüdrukud peavad tundma juuti. Nad peavad õppima, et juut on mürgiseim seen, mis olemas on. Nii nagu mürgised seened kõikjal kasvavad, nii võib ka juute leida igast maailma riigist. Nii nagu mürgiseened viivad hirmaste õnnetusteni, nii on juut põhjuseks õnnetustele ja hädadele, haigustele ja surmale.“

*

Noorsugu peab tundma õppima juudi mürgiseent. Ta peab mõistma, milliseks ohuks on juut meie rahvale ja kogu maailmale. Nad peavad teadma, et juudiküsimus on meie kõigi saatuseküsimus.

Järgnevad lühilood pajatavad meile tõe juudi mürgiseenest. Nad näitavad meile paljusid vorme, kellena juut esile astub. Nad näitavad meile juudi rassi alatust ja salakavalust. Nad näitavad meile, kes juut tegelikult on:

inimkuju võtnud kurat!

Mille järgi juute ära tunda

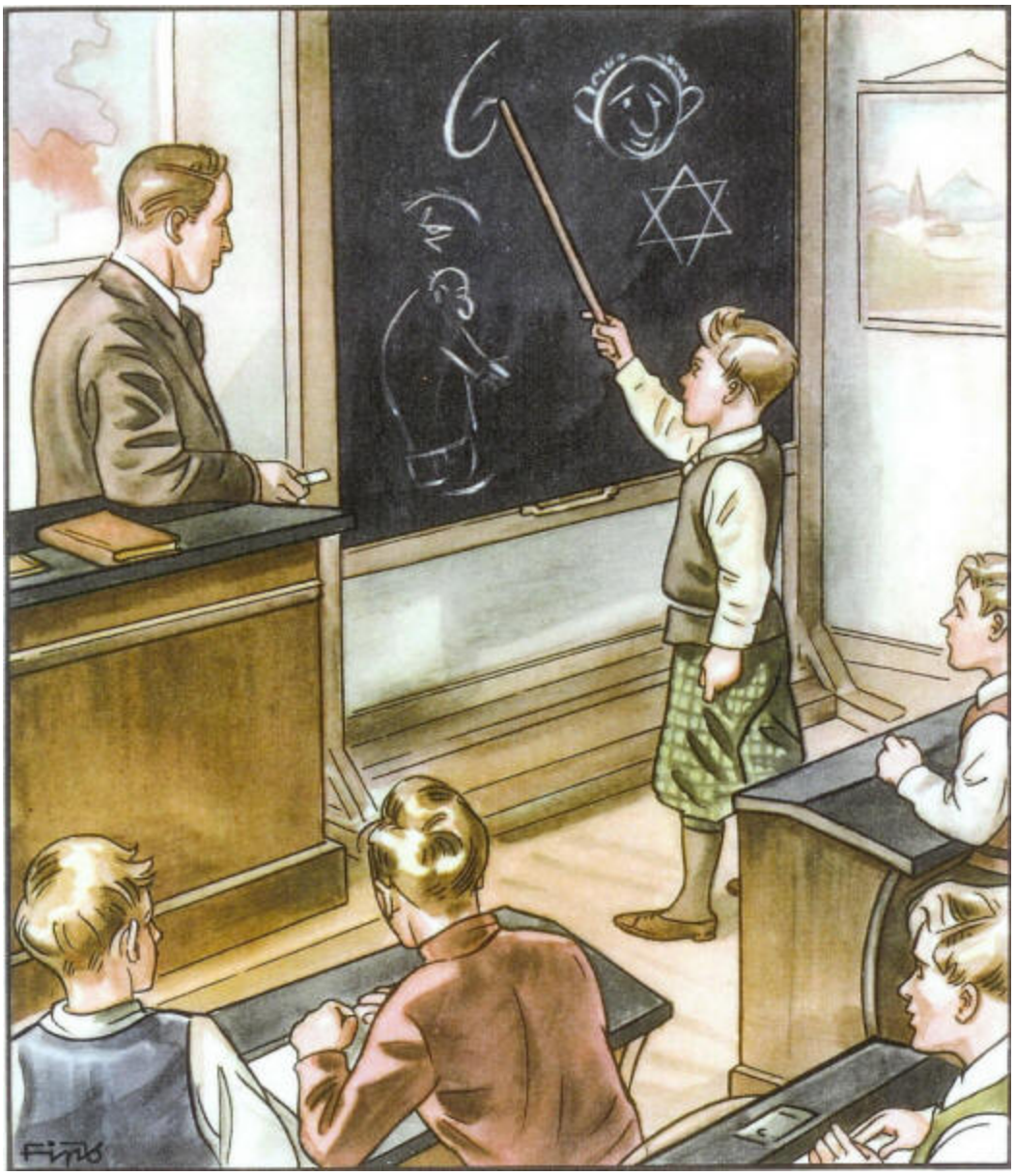

Õpetaja Birkmanni seitsmendas poisteklassis on täna üsna elev. Õpetaja kõneleb juutidest. Ja see pakub poistele erilist huvi. Õpetaja Birkmann on juutidest tahvlile pilte joonistanud. Poisid on vaimustunud. Isegi kõige laisem õpilane, Emil „norskaja“, on asja juures ja ei maga, nagu teistes õppeainetes. Härra Birkmann on ühtlasi ka hea õpetaja. Ta meeldib kõigile lastele. Aga kõige enam rõõmustavad nad kui õpetaja juutidest kõneleb. Ja seda oskab härra Birkmann suurepäraselt. Ta on oma elus juute tundma õppinud. Ja ta oskab seda kõike nii põnevalt rääkida, et poisid tahaksid iga päev „juuditundi“.

Õpetaja Birkmann silmitseb kella.

„Kell on kohe kaksteist“, lausub ta, „võtame nüüd kokku, millest me selles tunnis rääkisime?“

Kõik lapsed tõstvad käed. Õpetaja annab sõna Karl Scholzile, väiksele poisile esimeses reas. „Me rääkisime sellest, mille järgi tunneb ära juudi.“

„Hästi! Nüüd jutusta sellest!“

Väike Karl haarab joonistusploki, läheb tahvli juurde ja viitab sellega joonistusele. „Juudi tunneb enamasti ära ta nina järgi. Juudi nina on konksukujuline. See on number kuue kujuga. Sellepärast nimetame me seda ka 6-ks. Paljudel mittejuutidel on samuti konksninad. Kuid nende puhul, on ninad ülespidi, mitte alla poole kongus. Seda nimetatakse ka konksninaks või kotkaninaks. Sellel pole mingit pistmist juudi rassiga.“

„Õige!“ ütleb õpetaja. „Aga juuti ei tunta ära mitte ainult ta nina järgi...“

Poiss jutustab edasi. „Juuti teatakse ka ta huulte järgi. Huuled on tal enamasti punnis. Tihti on alahuul veidi allapoole rippuv. Ja ka silmade järgi võib ta ära tunda. Ta silmalaod on enamasti paksemad ja lopsakamad kui meie omad. Juudi pilk on salakaval ja terav. Juba ta silmadest on näha, et ta on võlts ja valelik.“

Klassiparim, Fritz Müller, astub tahvli juurde, et jätkata. Fritz seisab tahvli kõrvale ja seletab.

„Juudid on enamasti väikest või keskmist kasvu ja neil on lühikesed jalad. Nende käed on kah tavapärasest lühikesemad. Paljudel juutidel on kõverad lampjalad. Neil on tihti kergelt viltune otsmik, mida me nimetame tihti ka taanduvaks laubaks. Paljudel kurjategijatel on selline otsmik. Nende juuksed on enamasti tumedad ja krussis, nagu neegritel. Nende kõrvad on väga suured ja näevad välja nagu kohvitassi sangad.“

Õpetaja pöördub laste poole.

„Pange tähele, lapsed! Miks ütleb Fritz alati: "*paljudel* juutidel on kõverad jalad" – "*sagedasti* on neil taanduvad laubad" – "*enamasti* on nende juuksed tumedad"“?

Nüüd annab endast märku Heinrich Schmidt, suur tugev poiss viimasest reast.

„Mitte *igal* juudil pole neid tunnuseid. Mõnikord pole päris õiget juudikuut, seevastu aga õiged juudikõrvad. Mõnel pole lampjalgu, seevastu on aga õiged juudisilmad. Võib juhtuda, et mõnda juuti ei tunne esimesel silmapilgul üldse äragi. On isegi blondide juustega juute. Kui me tahame mittejuute kindlalt eristada juutidest, siis peame me väga teraselt vaatama. Ja kui hästi tähelepanelik olla, siis märkad kohe, et tegu on juudiga.“

„Väga hea!“ kiidab õpetaja. „Nüüd rääkige teistest tunnustest, mille järgi saab vahet teha juudil ja mittejuudil. Richard, tule sina!“

Richard Krause, naeratav, blond poiss, läheb tahvli ette. Ja siis ta alustab: „Juudi tunneb ära ta liikumise ja žestide järgi. Juut kõigutab peaga edasi-tagasi. Ta kõnnak on veniv ja ebakindel. Kui juut räägib, siis vehib ta kätega. Juut räägib peaaegu alati veidi läbi nina. Sagedasti on juudil ka vastik magus lehk. Kellel peen nina on, see võib juuti isegi haista.“

Õpetaja on rahul.

„Nii on õige, lapsed! Te olete väga hästi tähele pannud! Kui te ka argielus hästi tähele panete ja silmad lahti hoiate, siis ei saa te juutide käest petta.“

Siis läheb õpetaja tahvli juurde ja pöörab selle teistpidi. Selle tagaküljel on kirjas salm, mille lapsed valjult ette loevad:

Ühe juudi ilmest
Kaval kurat meile kõneleb.
Kurat, kes igas riigis
Tuntud on kui hirmus katk.

Kui me peame vabad olema juutidest
Ja taas õnnelikud, rõõmsad olla tahame,
Siis peab koos meiega noorus võitlema,
Et allutada juudikurat.

Nii tulid juudid siia

Ühes väikeses vanas Saksa linnas. Rõõmsalt naeratab päike ehitud majadele ja puhastele teedele. Raekoja tornikell lööb neljandat täistundi peale lõunat. Kool on läbi. Raamatute kott seljas või käevangus tormavad lapsed kodu poole. Ka Fritz ja Karl on nende seas. Nad on kokku leppinud, et lähevad koos ujuma. Vesi on küll veidi külm. Kuid sellest pole midagi. Saksa poisid ei ole peenutsevad. Nad suudavad seda taluda.

Keset tänavat jääb Fritz seisma. Ta vaatab ühte meeste gruppi.

„Karl vaata seda! Jumal hoidku, millised need mehed välja näevad!“

„Ah sa mõtled neid kolme idajuuti seal? Neid ma tean. Nad on eilsest saati meie linnas.“

Väike Fritz on küll paljusid juute silmanud. Kuid nii räpaseid ja inetuid pole ta veel oma silmadega näinud.

„Miks sa ütled idajuudid?“ küsib Fritz.

Karl teab. Ta pole niisama aasta vanem kui Fritz ja parim õpilane klassis.

„Pane tähele, Fritz! Need juudid keda me seal näeme, need tulevad Lääne-Ukrainast või Poolast. Kuna nende juutide kodu on Saksamaa idaosas, on nende nimetus idajuudid. Saad sa aru? “

Loomulikult sai Fritz sellest aru, aga ta ei suutnud end ikka kokku võtta.

„Vaata vaid neid tüüpe! Neid jubedaid juute! Neid täitunud habemeid! Neid räpaseid, laiali seisvaid kõrvu. Kõveraid jalgu! Lampjalgu! Ja neid määrdunud, rasvaseid riideid! Vaata, kuidas nad oma kätega vehivad ! Kuidas nad kauplevad! Ja need tahavad olla inimesed?“

„Ja veel millist liiki inimesed?“ lisab Karl.

„Nad on halvima sordi kurjategijad. Nad valetavad, varastavad ja kauplevad, nii et mõnel võib lausa hirm sellise alatuse ees tekkida. Kõigepealt kaubitsevad nad kaltsude, kontide, paberite, vana mööbli ja muu kolaga. Lõpuks avavad nad aga väikseid poode. Nad töötavad koos varaste ja röövlitega. Varastatud asjad satuvad juutide kätte ja nad kauplevad need uuesti maha. Sellega teenivad nad palju raha.“

„Ja kui nad oma pettustega rikkaks on saanud, mida nad siis teevad?“ küsib Fritz.

Karl vastab:

„Kui neil on piisavalt raha, siis võtavad nad oma räpased kaltsud seljast, ajavad maha oma habemed, saavad täidest lahti, panevad endale šikid ülikonnad selga ja teevad nii nagu nad polekski juudid. Saksamaal kõnelevad nad juba saksa keelt ja käituvad nii, nagu oleks nad sakslased. Prantsusmaal kõnelevad nad prantsuse keelt ja käituvad, nagu oleksid nad prantslased. Itaalias tahavad nad olla itaallased, Hollandis kõnelevad madalmaade keelt, Ameerikas on ameeriklased ja nii edasi. Nii hargnevad nad mööda maailma laiali“.

Nüüd naerab Fritz.

„Aga kuule Karl, sellest pole neil ju kasu. Oma juudininasid, juudikõrvu ja oma kõveraid juudijalgu ei saa nad maha lõigata. Nende järgi tunneb ju kohe juudi ära!“

Karl noogutab.

„Loomulikult kasutades oma silmi, tunneb nad ära. Kuid kahjuks on ikka veel paljusid, kes juutide pettuse ohvriks langevad.“

„Aga mitte mina!“ hüüab Fritz. „Mina tean juute! Ma tean ka üht salmi nende kohta:

Kunagi saabusid nad siia idast,
Räpased, täitunud ja taskud tühjad.
Kuid paari aastaga
oli see neil õnnestunud!

Täna riietavad nad end peenelt
Ja ei taha enam olla juudid.
Sestap hoia silmad lahti ja jäta meelde endale:
Juut jääb juudiks!“

Mis on Talmud?

Sally on 13 aastat vana. Ta on ühe Langenbachi karjapidajast juudi Blumenstocki poeg. Seal pole eraldi juudikooli. Sally peab sellepärast saksa koolis käima. Ta kaasõpilased ei salli teda eriti. Sally on ülbe ja häbematu. Pidevalt tekitab ta pahandusi ja iga kord on ta nendes süüdi.

Täna sai Sally koolist vabaks. Ta peab linna rabi juurde minema. Rabi on juudi preester. Ja see juudipreester tahab Sallyt kontrollida, kas ta on hoolikalt õppinud juutide usundit. Sally lähebki sünagoogi. Sünagoog on juutide kirik. Seal ootab teda rabi. Viimane on pika habeme ja tõelise kuradinäoga vana juut. Sally kummardab. Siis juhatab rabi ta lugemispulti. Seal on suur paks raamat lahti. See on Talmud. Talmud on juutide salajane seadusteraamat.

Rabi alustab oma kontrolliga.

„Sally, sa käid ühe mittejuudist õpetaja juures koolis. Sa kuuled iga päev, mida mittejuudid räägivad, mida nad usuvad ja milliste seaduste järgi nad elavad...“

Sally katkestab rabi.

„Jah, härra rabi. Seda kuulen ma iga päev. Aga see ei puutu minusse. Mina olen juut. Ma pean jälgima hoopis teisi seadusi kui mittejuudid. Meie seadused on kirjas Talmudis.“

Rabi noogutab.

„Õige! Nüüd tahan ma kuulda, kas sa ka midagi oskad. Nimeta mulle mõni ütlus või vanasõna, mida sa oled kuulnud mittejuutide koolis!“

„Üks mittejuutide vanasõna on: töö ei tee häbi.“

„Mida mittejuudid sellega silmas peavad?“

„Nad tahavad sellega öelda, et töö tegemine pole häbiasi.“

„Kas meie juudid usume seda ka?“

„Ei, seda me ei usu! Meie seaduseraamatus Talmudis on kirjas:

"Töö on kahjulik ja vähe kasulik".

Ja sellepärast meie, juudid, ei töötagi, vaid enamasti kaupleme. Töötamiseks on loodud mittejuudid. Talmudis on edasi kirjas:

"Rabid õpetavad: pole madalamat ametit kui põllutöölise oma. Juut ärgu kündku põldu ega külvaku vilja. Kaubitsemine on palju kasulikum kui maad harida."

Rabi naerab.

„Selle oled sa hästi selgeks saanud. Kuid ma tean veel ühte Talmudi ütlust, mille sa endale meelde pead jätma.

Siis lööb ta Talmudi lahti. Sally peab ette lugema:

„Mittejuudid on loodud juute teenima. Nad peavad kündma, külvama, kaevama, niitma, siduma, sõeluma, jahvatama. Juudid on loodud leidmaks seda kõike juba ees tehtuna.“

Rabi jätkab kontrolli.

„Ütle mulle veel mõni mittejuutide elupõhimõte või vanasõna!“

Sally vastab:

„Mittejuudid ütlevad: "ole alati truu ja aus" – "Ausus kestab kõige kauem!"“

„Ja mida tahavad mittejuudid sellega öelda?“

„Mittejuudid tahavad sellega öelda, et elus peab olema alati aus. Ei tohi valetada ja petta. Nii ütlevad mittejuudid.“

„Ja mida teeme meie juudid?“

„Me tohime mittejuute petta ja neile valetada. Talmudis on kirjas:

"Juutidel on lubatud petta mittejuuti. Kõik valed on seejuures head."

Ja edasi on kirjas: "Juudil on keelatud petta oma venda. Kuid mittejuudi petmine on lubatud."

Kui meie, juudid, laename mittejuutidele raha, peame me sellelt alati võtma intressi. Talmudis on selgelt öeldud:

"Juudil on keelatud laenata mittejuudile raha, ilma et võetaks intressi selle eest. Mittejuudil ei tohi sellest mingit kasu olla."

Juutidel on lubatud ka röövida mittejuudilt. Talmudis on kirjas:

"Rööviga seotult õpetatakse: Mittejuudid ei tohi üksteiselt varastada. Mittejuut ei tohi ka juudilt varastada. Juut aga tohib mittejuudilt iga kell varastada."

Ja edasi on öeldud:

"Kui juut on mittejuudilt midagi varastanud ja see on selle avastanud ja nõuab oma vara tagasi, siis peab juut kõike eitama. Juudi seadus annab siis juudile õiguse."

Samuti on meile, juutidele, lubatud osta varaste poolt varastatud kaupa, kui see on pärit mittejuutidelt. Meie, juudid, tohime seega kaubitseda varastatuga, ilma et me teeks sellega pattu oma jumala ees.

Samuti on juutidele lubatud smuugeldamine ja maksupettus. Talmudis on kirjas, et me tohime mittejuudi valitsusi petta tolli ja maksudega. On öeldud:

"Smuugeldamine on lubatud, sest on kirjas: sa ei pea tasuma, mille eest sa võlgu oled."

Ka vargus on juutidele lubatud. Kuid me tohime ainult mittejuutidelt varastada. Talmud ütleb:

"Sõnad „sa ei tohi varastada“ käivad pärimuse järgi ainult juutide kohta. Mittejuutidelt varastamist pole sellega mõeldud."“

„Mida see tähendab?“ küsib rabi.

„See tähendab, et me ei tohi petta ja varastada juutidelt. Mittejuuti tohime me aga iga aeg petta. See on meile lubatud.“

Rabi on rahul.

„Suurepärane! Nüüd ütle mulle lõpetuseks mõned seadused Talmudist!“

Sally rõõmustab, et rabi teda kiiris. Ta ütleb: „Talmudis on kirjas:

"Ainult juut üksi on inimene. Mittejuudi rahvaid ei nimetata inimesteks, neid nimetatakse loomadeks."

Ja kuna meie, juudid, mittejuute loomadena näeme, siis ütlemegi nendele "*goi*." Meil on lubatud ka mittejuudi kohtu ees iga aeg valevande andmine. Talmudis on kirjas:

"Juudil on lubatud mittejuudi kohtu ees tõotada valet. Sellist vannet tuleb vaadata sunnitud vandena. Isegi kui juut vannub Jumala nimel, on tal õigus valetada ja antud vanne oma südames tühistada."

Teine seadus on:

"On kirjas: Sa ei tohi tappa. See tähendab, et ei tohi tappa kedagi juudi rahva seast. *Goi*d (mittejuudid) pole aga juudid, neid võib seepärast tappa."

Edasi on Sirachi raamatus:

"Tekita hirmu, juuda, kõigis rahvastes! Tõsta oma käsi mittejuutide vastu! Õhuta vaenu mittejuutide vahel ja vala välja oma viha! Hävita vürstide pea, kes on juutidele vaenlased!"“

„Piisab,“ katkestab teda rabi. Ta läheb Sallyle ligi ja õnnitleb teda kättpidi. Siis ütleb ta:

„Sa oled tubli talmudiõpilane. Sinust saab kord tõeline juut. Pea alati meeles, mida Talmud sinult nõuab. Talmudi õpetused on me pühad seadused. Talmudi õpetustest ja seadustest tuleb rangemalt kinni pidada kui vana testamendi seadustest. Talmudi õpetused on elusa juudijumala sõnad. Kes astub üle Talmudi seadustest, väärib surma. Kogu oma elu, pea sa seda alati meeles. Kui sa alati

hoolsasti Talmudi seaduseid järgid, siis saad sa kunagi meie piibellike isade juurde juuditaevasse. Aamen!“

*

Mõrv, vargus ja valetamine,
Rööv, valetunnistus ja pettus
On juutlusele lubatud!
Seda teab iga juudilaps.

Talmudis on see kirjas,
Mida juudid vihkavad, mida armastavad.
Ja kuidas juut mõtleb ja elab,
Talmudis on see paika pandud.

Miks lasevad juudid end ristida?

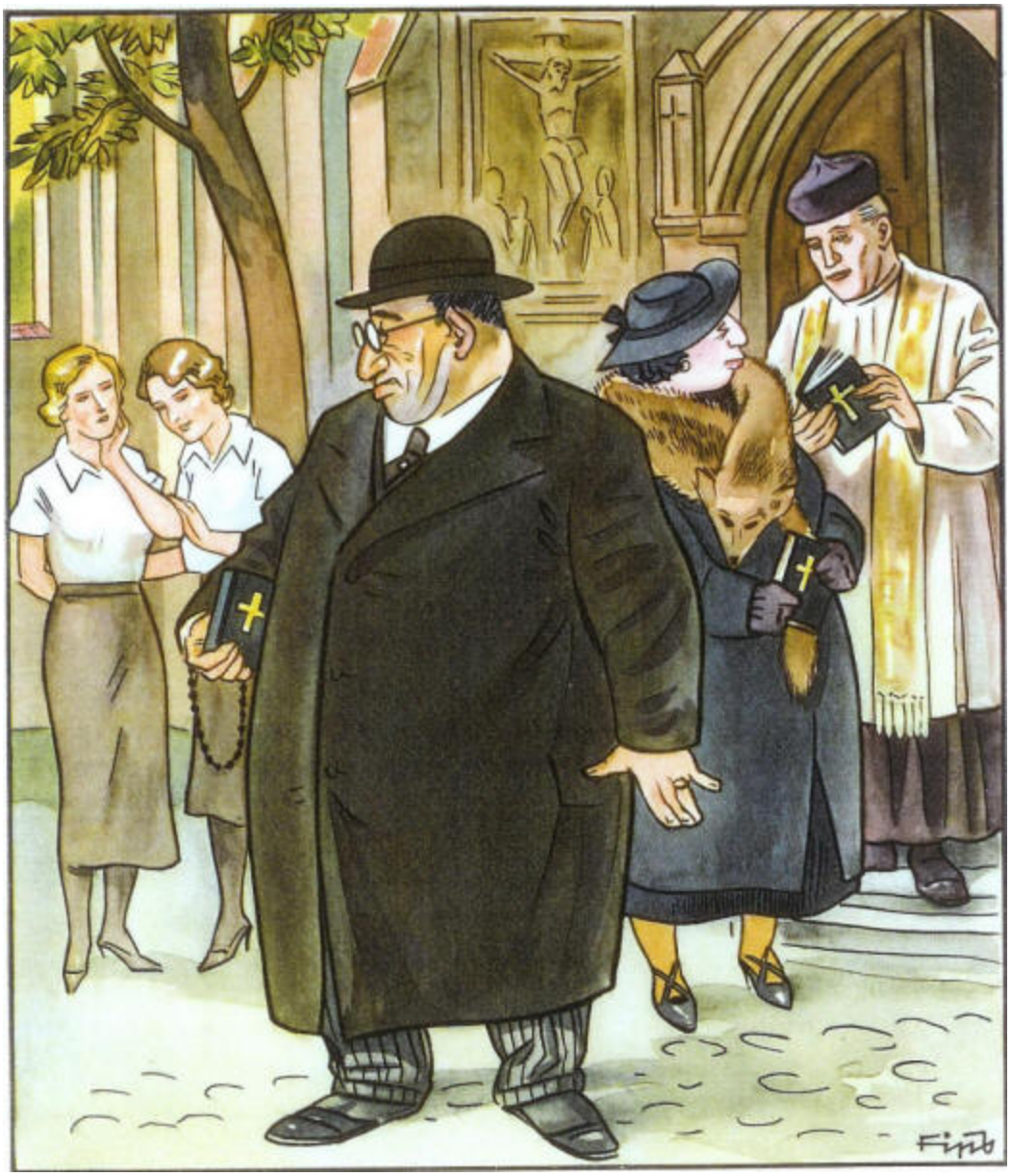

Anni ja Grete on kaks vaimustunud BDM-tüdrukut (BDM – Saksa Tütarlaste Liit). Igal kolmapäeval ja reedel on neil „teenistus“. Need on nädala ilusaimad päevad. Kuid täna jäi teenistus ära. Kohalik juht on haige. Anni on pahane.

„Mida me täna pärastlõunal teeme?“ küsib ta Gretelt.

„Ma ka ei tea!“ ütleb ta.

Siis lähevad mõlemad, rääkimata sõnagi, vaikselt linna. Kogu päev on neil untsus.

Kui nad kirikust mööda lähevad, jääb Grete järsku seisma.

„Anni, vaata sinna! Seal läheb kaubamajajuut Vilchenblau oma Rebekkaga. Mida nemad siit küll tahavad?“

Anni naerab. „Seda ma tean, Grete! Neid ristitakse täna.“

„Oh, mu armas jumal!“ hüüab Grete, „need on ikka erilised ristilapsed! Vaata seda juuti! Kumerad, lampjalad! See nina, see suu, need kõrvad, need juuksed! Ja ta tahab lasta end ristida?“

„Ega juuditar parem välja ei näe“, lisab Anni, „ta kõnnib nagu part! Ja ta nägu, ma arvan, et selle on ta vist kuradilt pihta pannud!“

Kui tüdrukud omavahel vestlevad, on juudid läbi kõrge ukse kirikusse sisenenud.

„Kuule, ma tean nüüd, mida me teeme!“ hüüab Anni, „me ootame siin! Tahaks näha, kas läbi ristimise saab Veilchenblaust mittejuut ja ta Rebekkast mittejuuditar!“

„Hästi!“ hüüab Grete, „seega me ootame!“

Ja mõlemad lähevad kiriku ette.

Kui kell kuulutab kolmandat tundi pärastlõunal, läheb kirikuuks lahti. Vielchenblau ja ta kaaslane astuvad välja. Nad jätavad pastoriga hüvasti. Siis lähevad nad vaikselt trepist alla.

„Saad sa midagi aru, et juutidest on saanud mittejuudid?“ küsib Anni.

„Mitte midagi!“ sosistab Grete „neil on ikka samad ninad ja kõrvad, samad jalad, samad huuled, samad neegrijuuksed! Ja nad vaaruvad täpselt nii nagu enne!“

Vielchenblaud näib tüdrukute vestlus segavat. Ta jääb järsku seisma, irvitab häbematult – ja sülitab nende ette. Seejärel astub ta koos Rebekkaga edasi.

„Milline jultumus! Ja ta ei taha enam olla juut!“ lausub Anni.

Ja Grete hüüab: „Ristimine ei teinud temast mittejuuti. Ja Rebekka jäi samuti juuditariks.“

Siis asuvad mõlemad tüdrukud koduteele. Aga nende mõtted on ikka juudiristimise juures.

„Mäletad sa.“, ütleb Anni, „Et meie tüdrukkonnajuht ütles kord: "Niisama vähe, kui saab neegrist sakslast teha, saab juudist mittejuuti teha!"“

Grete trambib raevukalt jalaga vasta maad.

„Ma ei mõista vaimulikke, kes tänapäeval veel juute ristivad. Nad võtavad ju lauskurjategijaid oma kirikusse!“

„Sul on õigus“ ütles Grete, „juudid jäävad olenemata ristimisest samadeks kaabakateks, kes nad ennemgi olid. Seda on juba Martin Luther öelnud. Ka paavstid on seda ütelnud. Ja Julius Streicher ka!“

Anni jäi seisma. Siis ütleb ta tõsiselt ja tähendusrikkalt:

„Ma usun, et kord tuleb päev, mil kristlased neavad ära iga preestri, kes kord võtsid juute kristlikku kirikusse. Sest juudid tahavad ainult kristlikke kirikuid ära hävitada. Ja nad hävitavadki need, kui meie vaimulikud ka edaspidi juute kirikusse vastu võtavad. Ütleb ju üks salm:

Kui tuleb kord üks juut
Ja tahab, et preestrid teda ristiks,
Siis ära usalda teda ja ära allu,
juut jääb alati juudiks!

Siin ei aita ristimised,
Ka seeläbi ei saa juut paremaks!
Ta on kurat
Ja selleks jääb ta igavesti!“

Kuidas üks saksa talunik oma majast ja talust minema aeti

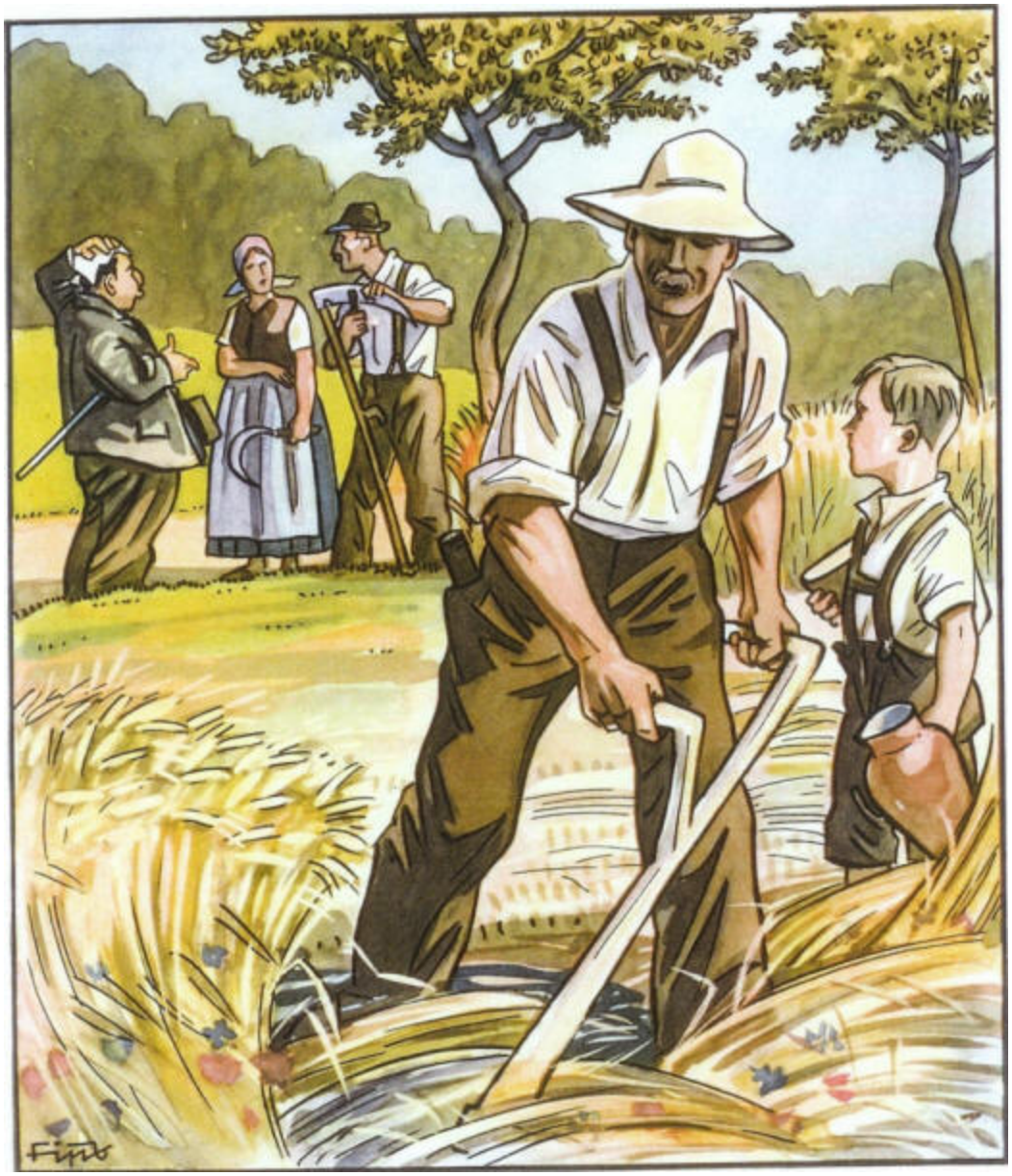

On palav augustipäev. Armutult särab päike taevast alla. Ei puhu tuulekestki. Kuumus on talumatu. Isegi linnud, kes ennem nii rõõmsalt laulsid, on vaikseks jäänud ja otsivad jahedas metsastikus kaitset. Ainult talunikul pole rahu ja puhkust. On lõikusaeg. Angerbauer niidab heina. Ta teravaks teritatud vikat läbib päikesega küpseks saanud vilja, lõikab punast mooni ja siniseid rukkililli.

Eemal seisab Flurbauer oma naisega. Ja nende juures on veel keegi. See on juut Rosenfeld. Tal on suur kõht. Ta jalad on kõverad. Ja kõver on ka ta jäme nina. Hoogsalt räägib ta talunikuga. Kätega ringi vehkides. Sellest aga hakkab tal nii palav, et higi niriseb ta laubalt.

Angerbauer on eemal ja ei tee nendest välja. Ta töötab hoolega edasi. Siis tuleb sinna ta 11-aastane poeg Paul. Ta toob isale anuma veega. Ka leib on tal

kaasas. Imestunult vaatab ta juuti. „Isa, mida Rosenfeld naabri käest tahab?“ küsib poiss.

Isa teeb nagu poleks ta küsimust kuulnud ja teeb tööd edasi. Kuid siis hakkab ta rääkima:

„Poiss! See on koletu õnnetus. Kui mitu korda olen ma Flurbauerit hoiatanud! Palju olen ma talle öelnud: Heiner, ära tee juutidega kaupa! Aga ta ei kuulanud mind. Ta hakkas ikka juudi Rosenfeldiga sehkendama. Ta tegi temaga loomaäri. Hiljem lasi ta endale raha laenata. Ta allkirjastas veksleid. Ja see oli kõige halvem, mis ta teha sai. Juut võttis liigkasu. Ta pettis Flurbauerit jubedalt. Ja nüüd, tahab ta korraga kogu oma raha tagasi saada. Flurbauer aga ei saa korraga kõike maksta. Juut laseb ta talu maha müüa. Juba homme tuleb kohtutäitur. Flurbauer, ta naine ja ta seitse last aetakse oma majast ja talumaadelt minema!“

Nii ütleb Angerbauer.

Väike Paul on väga ehmunud. Ta silmad välguvad raevust.

„Selline alatu juut!“ ütleb ta. Ja siis vaikib ta pikalt. Täis põlastust vaatab ta juuti. Meelsasti lööks poiss talle oma veeanuma pähe puruks. Kuid nii ei saanud ta naabrit aidata.

„Isa, kui ma kord suur olen, ja mul oma talu on, siis pean ma alati Flurbauerit meeles. Ja ükski juut ei tohi eales minu majja sisse tulla. Ma kirjutan uksele: "Juutidele sisenemine keelatud!" Kui siiski mõni juut sisse astuks, viskaks ma ta kohe uuesti välja! “

Angerbauer noogutab.

„Sul on õigus, Paul! Juutidega ei tohi üldse hakata kauplema. Juut tahab meid alati petta. Juut tahab meilt võtta kõik, mida me omame. Seda peab iga talunik endale teadvustama!“

„Jah!“ sõnab väike Paul, „ja ma mõtlen alati sellele salmile, mida õpetaja meile eile koolis õpetas:

Talunik palvetab jumalale:
Hoia meist eemal rahe,
Säästa meid välgust ja üleujutusest,
Siis saab taas olema hea saak.

Kuid hullemad kui need hädad
On juut, lase seda endale ütelda!
Lase end hoiatada: ole ettevaatlik
Juudi suhtes!“

Nii petavad juutidest kaubitsejad

Tööpäev on läbi! Puhtaks on küüritud talumaja. Samal ajal kui lapsed veel väljas rõõmsalt ringi kargavad, teeb noor talunaine õhtusööki. Siis avaneb uks. Üks mees astub sisse. See on üks juut! Talunaine tunneb teda. See on Levy. Eesnimi on tal Samuel. Tänavakaubitsejana rändab ta külast külla, majast majja. Parima meelega oleks talunaine ta kohe uuesti välja saatnud. Aga Levy on tõeline juut. Ta on nii ülbe ja pealetükkiv, et üks naine vaevalt temast jagu saaks.

„Tervist, talunaine!“ ütleb juut ja asetab oma kohvri lauale. Enne kui perenaine jõuab vastata, alustas juut juba lahti pakkimist. Ja siis hakkab ta seletama:

„Siin ma taas olen! Täna on meil ilus ilm! Ja kuidas sinul läheb, talunaine? Mis armsad lapsukesed ka teevad? Nad on ju tublid poisid ja tüdrukud! Nägin neid äsja mängimas! Võib ainult õnnitleda! – Aga nüüd talunaine, asja juurde! Ma tõin sulle täna midagi peent. Suurepärane kaup! Väga odava hinnaga! Suurepärane pesu, suurepärased sukad, suurepärane õmblusniit, suurepärane siid! Mida süda soovib, Levyl on kõike pakkuda!“

Perenaine ei taha neid asju. Ta ostis kord juba Levy käest ja sai rängalt petta. „Suurepärane kaup“ oli vaid rämps ja pahn. Teist korda ei taha talunaine end lasta juudi poolt tüssata. „Ma ei osta Levy käest enam midagi“, ütleb ta ja keerab selja.

Kuid juut ei anna järele.

„Talunaine, täna on mul sinule midagi väga erilist. Vaata seda kangast! Lihtsalt suurepärane! Puhas vill! Sellest saab sulle kleidi, talunaine, kleidi, milles sa näed välja nagu paruness, nagu vürstinna, nagu kuninganna! Ja see on lisaks odav! Nii odavalt ei saa sa kuskilt osta! Minu ausõna, ma maksan selle eest veel peale! Jah, sa võid seda uskuda! Aga ainult sellepärast, et see just sina oled, talunaine, annan ma sulle selle kauba nii soodsalt! Sa peaksid minust rõõmu tundma! Sa peaksid nägema, et Levy on aus mees!“

Perenaine teab seda pugemist. Ta teab, et kõik, mis juut räägib, on silmakirjalik. Ta teab, et riidekangas, mida juut müüa tahab, on puhas rämps. Ta teab, et juut ei maksa selle juures raha peale, vaid teenib hoopis palju raha. Ja kuna ta seda kõike teab, ei lange ta Levy valede õnge.

„Ma ei osta sinult midagi!“ ja ta lahkub.

Juut pakib oma asjad kokku ja läbeb vandudes uksest välja.

Väljas vaatab ta vasakule ja paremale. Kui ta üksi on, räägib ta valjult omaette.

„Talunaine märkas midagi. Ta märkas, et ma tahan teda petta! Sellest on kahju. Temaga ei saa ma nii pea head äri teha. Kuid, tänu jumalale, on veel piisavalt talunikke ja talunaisi. Ma lähen nende juurde. Ja ma teenin hea pataka raha!“

Mõned minutid hiljem seisab Levy ühe teise taluniku toas. Ja taas valetab ta, nii et suu suitseb. Taas kiidab ta oma kaupa, kui „parimat ja odavaimat“, mis üldse olemas. Hoidku seda, kes laseb end juudi pugemisest mõjutada. Siis tal läheb samuti nagu läks talunaisel ja paljudel teistel, kes juutidega kauplesid. Ja neil peabki nii minema! Ütleb ju üks vana salm:

Juudi kaubitseja
On pettur ja meelitaja.

Ta valetab, nii et suu suitseb
Ja sul – sul on kanda kahju.

Seda on nii mõnigi juba kogenud
Tahad sa end kahju eest kaitsta,
Siis ära lase juuti sisse
Ja osta saksa kaupmehe käest.

Mida Hans ja Else kogesid võõra mehega

Hans ja Else on õde ja vend. Kuid vaadates neid seda ei ütleks. Hansul on pruunid juuksed nagu isal. Elsel aga heleblondid nagu emal. Ka muidu on nad üsna erinevad. Else mängib meelsasti nukkudega ja sööb magusat. Ta on ju tavaline tüdruk! Hans on aga tõeline poiss. Ta mängib plekkpurkidega tänaval jalgpalli. Kuid veel meelsamini meeldib talle ratsutamine. Ratsutamine päris hobusega! Alles hiljuti lasi naabermaja kutsar tal oma hobusel ratsutada. Oh, see oli tore! Ja selleks, et Hans oleks õige ratsanik, tegi ta endale tammeoksast ratsapiitsa. Inimesed ütlevad küll, et see on pigem kepp hanekarjusele kui ratsapiits. Kuid sellest pole midagi. Peamine on, et see Hansule meeldib.

Varem käis Hans meeleldi oma õega jalutamas. Kuid paar nädalat juba ei tee ta seda enam. Sest ta sõber Michael ütles nimelt:

„Kui sa pidevalt oma õega ringi jooksed, siis pole sa õige poiss. Ja sellisega ei taha me tegemist teha!“

Seda ütles Michael. Algul oli Hansul hirmus viha Michaeli peale. Kuid siis ütles ta endale:

„Michaelil on tegelikult õigus. Jah! Poisid kuuluvad kokku. Ja selline tüdruk ei oska ka jalgpalli mängida ja hobusega ratsutada.“

Terve nädal ei vaadanud siis Hans oma õele otsagi. Kuid eilsest saati näeb teda taas tihedamini õega koos. Ja sellel on eriline põhjus. Elsel on korraga nii palju komme. Ja need maitsevad ka Hansule, kuigi ta kange poiss on.

„Kust sa need kommid said?“ küsib ta oma õelt.

Else aga ei taha algul ütelda.

„Need sain ma ühelt võõralt mehelt. Ära emale ütle! Mees keelas selle mul rangelt ära!“

Nüüd muutus Hans uudishimulikuks.

„Kas ma saaks ka vahel mõned?“

Else naerab. „Loomulikult! Tule kaasa Ufergasse tänavale! Seal käib võõras mees tihti edasi-tagasi!“

Hans lööb käsi kokku. „Hästi, ma tulen kaasa!“

Siis võttis ta õel käest kinni ja nad hakkasid minema.

Söemüüja Schulzi maja ees seisis üks paks mees. Tal oli seljas tume mantel ja käevangus kepp. Sinised prillid varjasid ta silmi. Hans polnud seda meest varem näinud. Talle näis asi kahtlasena ja ta jäi seisma. Kuid Else ütles:

„Sa pead minuga ikka sinna tulema, kui tahad kommi saada.“

Ja Hans andis järele.

Mees irvitas kui lapsed ta ees seisid. Siis haaras ta taskust paki komme. „Olete kohal, te väiksed armsad lapsed!“

Hans imestas. „Milline imelik hääl sel mehel on! Ta räägib läbi nina! Läbi oma suure kumera nina! Ta on ehk juut!“

Siis pistis mees käe kommipakki.

„Siin lapsed, on teile midagi head, midagi magusat! Aga selle eest peate te minuga kaasa tulema! Ma näitan teile midagi tõeliselt ilusat! Midagi suurepärast!“

Hans kõhkles. Siis tahtis Else haarata komme. Hans takistas teda. Ta mõtles:

„Mida see mees meist tahab? Miks me peame temaga minema?“

Järsku haaras poissi hirm.

„Sa oled juut!“ karjus ta. Siis haarast ta oma õe ja jooksis koos temaga nii ruttu kui suutis minema. Eespool tänavanurgal kohtasid nad üht konstaablit. Kiiresti rääkis Hans talle oma loo. Politseinik istus kohe oma mootorrattale. Varsti oli ta võõra mehe juures. Ta pani tal käed raudu ja viis ta vanglasse.

Päev hiljem tuli politseinik laste vanemate juurde. Kaua rääkis ta ema ja isaga. Siis kutsus ta Hansu enda juurde. Ja ta sõnas:

„Kallis Hans! Sa oled võimekas, tubli poiss! Kui sind poleks olnud, siis poleks me seda juuti kätte saanud, keda juba nii kaua otsime. Sest see juut on palju lapsi kaasa viinud. Kui ka sina oleks oma õega kaasa läinud, siis võib-olla oleks te kogu oma ülejäänud elu õnnetud või isegi – surnud!“

Hans mõistis, mida politseinik ütelda tahtis. Ja ta oli kiituse üle uhke. Kui üks politseinik nii ütles, siis pidi see tõsi olema. Kui ta siis omaette vanematega oli, võttis ema taskust tahvli šokolaadi.

„Hans, mu kallis Hans, ma annan selle sulle. Emalt võid sa selle vastu võtta!“

Hans hüppas rõõmust ja tahtis haarata šokolaadi. Kuid ema ei lasknud.

„Kannatust, mu poiss! Enne tahan ma sulle ühe tarkuse öelda, kallis Hans! Selle salmi pead sa pähe õppima! Ja meelde jätma kogu eluks!“

„Kuidas see salm kõlab?“ küsis Hans. Ema lausus:

„Kurat liigub läbi riigi,
See on juut, see hästi teada meile
Kui rahvamõrvar, rassiteotaja,
kui kõigi maade lastehirm!

Ta tahab rikkuda juba noorsugu,
Ta tahab, et sureks kõik rahvad.
Ära sehkenda ühegi juudiga,
Siis saad sa olema rõõmus ja õnnelik!“

Kuidas Inge juudiarsti juures läks

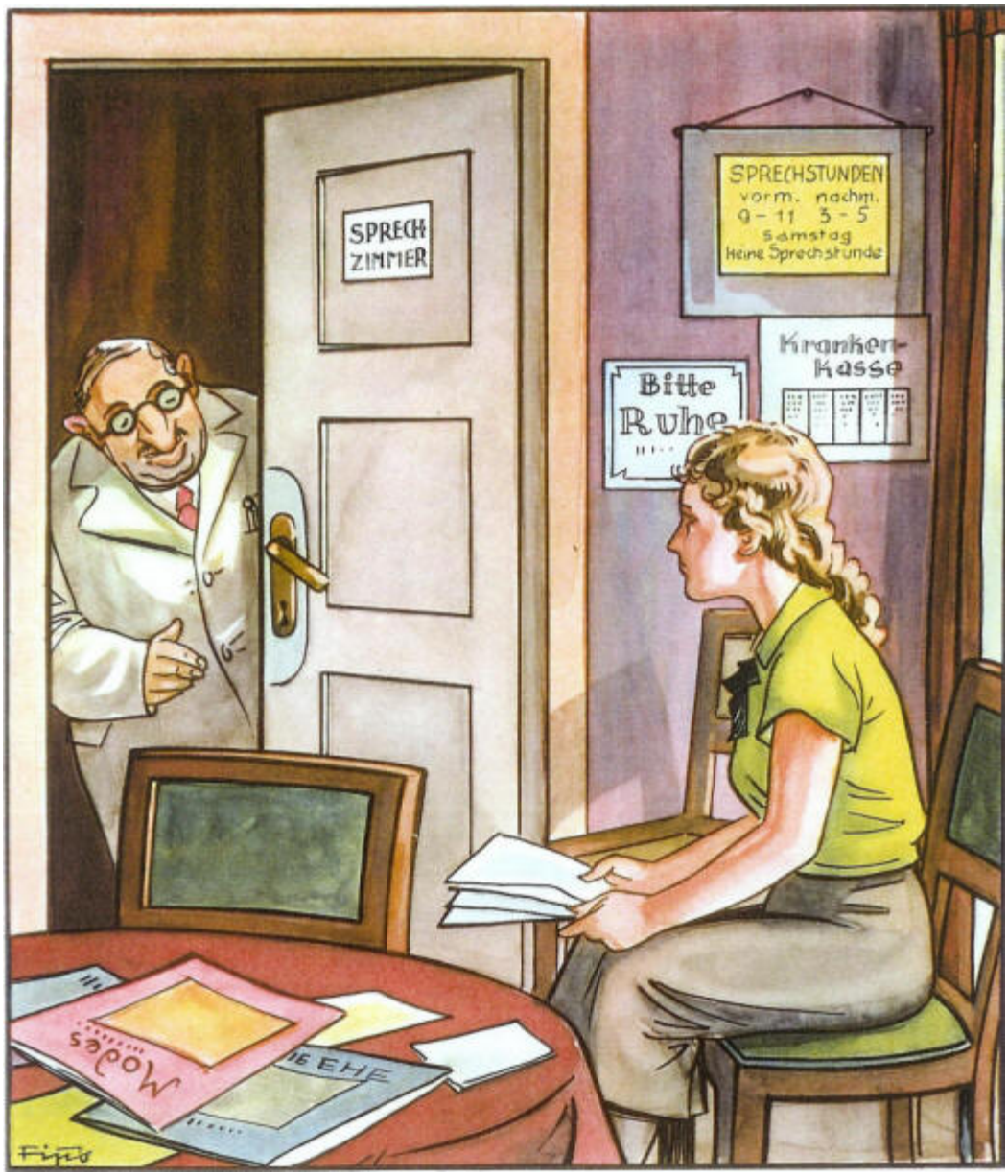

Inge on haige. Mitu päeva on tal juba palavik ja kerge peavalu. Arsti juurde ei tahtnud ta aga minna.

„Ah, miks sellise väikese asja pärast kohe arsti juurde joosta?“ ütles ta korduvalt, kui ema teda manitses ja hoiatas. Ühel päeval muutus see aga emale vastumeelseks.

„Marss! Sa lähed nüüd doktor Bersteini juurde ja lased end läbi vaadata!“ Nii käskis ema.

„Miks doktor Bersteini juurde? Ta on ju juut! Ja juudi juurde ei lähe ükski saksa tüdruk,“ vastas Inge.

Ema naeris.

„Ah ära aja lollust! Juudiarstid kõlbavad küll. Aga teie oma BDM-iga räägite vaid ühekülgset juttu. Mida te tüdrukud sellest ka teate! “

Inge protestis.

„Ema sa võid paljudki ütelda aga BDM-i ei tohi sa solvata. Ja jäta üks asi endale meelde: meie BDM-i tüdrukud teame nii mõndagi rohkem juudiküsimusest kui nii mõnigi meie vanematest. Meie tüdrukkonnajuht peab peaaegu iga nädal lühikese ettekannet juutide kohta. Alles hiljuti ütles ta: "Sakslane ei tohi minna juudiarsti juurde! Ja üks saksa tüdruk veel eriti mitte! Sest juudid tahavad rikkuda saksa rahvast. Nii mõnigi tüdruk, kes otsis juudiarsti juurest ravi, leidis hoopis veniva haiguse ja häbi." Jah, ema, nii ütles meie tüdrukkonnajuht. Ja tal on õigus!“

Ema muutus rahutuks.

„Ah, te tahate alati targemad olla kui vanemad. See mida te väidate pole üldse tõsi. Vaata, Inge, ma tean doktor Bernsteini hästi. Ta on tubli doktor!“

„Aga ta on juut! Ja juudid on meie surmavaenalased!“ vastas Inge.

Nüüd aga sai ema tõsiselt pahaseks.

„Aitab, sa ülbe plika! Sa lähed kohe doktor Bernsteini juurde! Ja kui saa keeldud, siis sa alles saad mind tundma!“

Nii karjus ema ja ähvardas käega.

Inge ei tahtnud olla sõnakuulmatu. Ta läks juudiarsti doktor Bernsteini juurde!

Inge istub juudiarsti ooteruumis. Ta peab kaua ootama. Ta lehitseb ajakirju, mis laual lebavad. Kuid ta on liiga ärevil suutmaks lugeda kasvõi üht lausetki. Pidevalt peab ta mõtlema jutuajamisele emaga. Samuti meenuvad talle BDM-i tüdrukkonnajuhi manitsused: „Sakslane ei tohi minna juudiarsti juurde! Ja üks saksa tüdruk veel eriti mitte! Sest juudid tahavad rikkuda saksa rahvast. Nii mõnigi tüdruk, kes juudiarsti juurest ravi otsis, leidis hoopis veniva haiguse ja häbi.“

Kui Inge oli ooteruumi sisenenud, kuulis ta midagi kummalist. Arstikabinetist kostis nuttu. Ta kuulis ühe tüdruku häält:

„Härra doktor! Härra doktor! Jätke mind rahule!“

Seepeale kuuleb ta ühe mehe parastavat naeru. Kuid siis jäi järsku vaikseks. Inge kuulas hinge kinni hoides.

„Mida see kõik tähendas?“ küsis ta endalt, ta süda kloppis. Ja taas mõtles ta BDM-i tüdrukkonnajuhi sõnadele.

Inge on oodanud juba tund aega. Taas haarab ta ajakirja ja üritab lugeda. Siis avaneb uks. Inge tõstab pilgu üles. Juut tuleb sealt välja. Karjatus kostab Inge suust. Ehmatusest pillab ta ajalehe. Ta hüppab püsti. Ta silmad põrnitsevad juudiarsti nägu. Ja see lõust on kuradi lõust. Keset seda nägu on suur kumerdunud nina. Prilliklaaside tagant sätendavad kaks kurjategijasilma. Ja ta paksud huuled irvitavad. Irvitus, mis tahab öelda „Nüüd oled sa mul lõpuks pihus, väike saksa tüdruk!“

Siis astub juut tema poole. Ta paksud näpud haaravad ta järele. Nüüd aga võttis Inge end kokku. Enne veel kui juut saab teda haarata, lajatab ta käega juudiarstile vastu ta laia lõusta. Siis hüppab Inge ukse juurde ja jookseb trepist alla. Hingetult tormab ta juudimajast välja.

Nuttes jõuab ta koju. Ema ehmatab, kui ta oma last näeb.

„Jumala pärast, Inge! Mis juhtus?“ Võttis kaua aega, enne kui laps suutis sõnagi lausuda. Siis aga räägib Inge kogetust juudiarsti juures. Ehmatanult kuulab ema teda. Ja kui Inge on oma jutuga lõpuni jõudnud, langetab ema häbenedes pea.

„Inge, ma poleks pidanud sind saatma juudiarsti juurde. Kui sa juba läinud olid, tegin ma endale etteheiteid. Ma oleks tahtnud sind kohe tagasi kutsuda. Ma aimasin ühtäkki, et sul oli siiski õigus. Ma aimasin, et sinuga võib midagi juhtuda. Kuid nüüd läks kõik siiski hästi. Jumal tänatud!“

Nii halises ema ja üritas oma pisaraid tagasi hoida.

Vahepeal oli Inge taas maharahunenud. Nüüd naeratas ta. „Ema, sa olen alati nii palju head teinud. Ma tänan sind selle eest. Kuid üht pead sa mulle nüüd lubama seoses BDM-iga...“

Ema katkestab ta.

„Ma tean, mida sa öelda tahad, Inge. Ma luban seda sulle. Ma saan tasapisi aru, et isegi teilt lastelt on midagi õppida.“

Inge noogutab.

„Sul on õigus, ema. Meie, BDM-i tüdrukud, me teame, mida me tahame, kuigi te meid alati päris ei mõista. Ema, sa oled mulle varem nii mõnegi salmi õpetanud. Täna tahan ma sulle ühe salmi öelda, mille sa endale meelde pead jätma.“ Aeglaselt ja tähendusrikkalt lausub Inge:

„Juudiarsti Saksamaale

saatnud on kurat.
Ja nagu kurat teotab ta
Saksa naise, saksa au.

Saksa rahvas ei tervene,
Kui see pole varsti leidnud tee
saksa ravikunstini, saksa meeleni,
edaspidiselt saksa arsti juurde.“

Nii kohtleb juut oma teenijatüdrukut

Vana mölder Böhm ja ta naine on suures mures ja ärevuses. Nädala eest läks nende ainukene laps, 23aastane Rosa, kodust minema. Ta tahtis otsida endale

kohta teenijatüdrukuna. Üks Berliini vahendusbüroo oli kirjutanud, et neil on pakkuda üks koht. Rosa pidi siis Viini sõitma. Seepeale pakkis Rosa oma asjad ja läks järgmise kiirrongiga Viini. Kuigi ta lubas tihedalt kirjutada, polnud temalt isegi postkaarti tulnud.

„Ega Rosaga midagi juhtunud pole!" küsib proua Böhm oma mehelt.

Vana mölder kehitab vaid õlgu ja pobiseb midagi habemesse. Kuid sel hetkel koputatakse uksele. Ema Böhm kiirustab ukse vatsu. Ukse taga on kirjakandja.

„Roosa kirjutas meile!" rõõmustab vana naine ja kargab nagu noor tüdruk mehe poole. Käes hoiab ta kirja. Värisedes ärevusest võtab ta juuksenõela ja avab ümbriku.

„Isa, otsi kähku mu prillid! Ma olen need kuhugi maha jätnud!"

Mölder naerab.

„Kuule ema, sul on ju prillid ninal!" nüüd naerab ka naine. Kiiresti võtab ta kirja ja hakkab lugema.

Mida kauem ema loeb, seda tõsisemaks, seda kahvatumaks muutub ta. Vana mölder paneb seda tähele.

„Mis lahti, ema? Näita, mis Rosa kirjutas!"

Ta võtab kirja naise käest ja loeb valjult ette:

„Armsad, kallid vanemad!

Ma oleks võinud juba ammu kirjutada. Aga ma ei tahtnud teid muretsema panna. Ma ei tahtnud, et te minu pärast kardaksite. Kuid nüüd pean ma teile siiski kõik ära rääkima. Ei saa teisiti.

Kui ma Viini jõudsin, ootas mind seal üks mees. Ta kergitas oma mütsi ja oli minuga väga sõbralik. Kuid ma märkasin kohe, et ta on juut. Ta sõidutas mind vahendusbüroosse ja seal pidin ma kohe raha maksma. Siis lasti mul kolm päeva oodata. Ma nälgisin, et saaksin vähemalt ööbimise eest maksta. Kui ma uuesti büroosse läksin, andis juut mulle sõidupileti – Inglismaale. Seal olevat mulle üks koht vaba, ütles ta. Mõnda muud kohta polevat ta leidnud. Ma pidin taas alla kirjutama, et võlgnen juudile raha, ja siis viis ta mind rongi peale. Kaks ööd ja päeva pidin ma reisima. Kui ma siis läbi Saksamaa sõitsin, läbi Regensburgi, Nürnbergi, Würzburgi, Frankfurti, Mainzi, Kölni ja Acheni, tundus mulle nagu hüüaks üks hääl: "Ära mine! Jää Saksamaale!"

Ostendest Doverisse sõitsin ma aurikuga. Möllas torm ja paljud reisijad jäid merehaigeks. Mul tekkis enne veel koduigatsus, kui olin Inglismaa pinnal.

Londonis pidin taas minema ühte juudi vahendusbüroosse. Ja taas pidin alla kirjutama, et ma võlgnen juudile ta vaeva eest suurema summa. Alles siis sain ma oma uue käskija juurde. Taas olid need juudid! Ma sain väga vähe palka. Kuid töötama pidin ma varahommikust hilisööni. Süüa ei antud mulle peaaegu midagi. Juuditar kohtles mind kui mõnda puduloiust. Ma sain pidevalt sõimata.

"Sa loll *goja*! Sa loll loom! Sa laisk lontrus!" Selliste väljenditega sõimas juuditar mind pidevalt, kuigi ma olin hoolas ja pingutasin väga. Eriti vana juut ja ta kaks poega ei andnud mulle asu. Öösel ja päeval luurasid nad minu järele. Ükskord tahtsid nad koguni minu lukustatud ust lahti murda. – Jah, kallid vanemad, see oli jube aeg. Neliteist päeva talusin ma seda. Kuid siis ma enam ei suutnud. Oma hädas kavatsesin ma end gaasiga mürgitada. Viimasel hetkel aga päästis mind üks õnnelik juhus. Ma tutvusin ühe saksa kaupmehe naisega, kes oli oma mehega Londonisse tulnud. Ja need lahked inimesed maksid juudile, mis ma võlgu olin. Nii päästsid nad mind orjuset. Nad ostsid mulle isegi tagasisõidupileti.

Ja ülehomme, armsad vanemad, ülehomme olen ma taas kodus! Ma ei saa kohe öeldagi, kui rõõmus ma selle üle olen! Ma loen tunde, minuteid ja sekundeid, kuni taas teie juures olen.

Jah, mu kallid, head vanemad, ma pidin palju üle elama nendel päevadel. Kuid ma õppisin ka palju. Ma õppisin tundma juuti, sellisena nagu ta on. Juut on kurat. Ma vihkan seda kuradit, nii kaua kui ma elan. Ja ma mõtlen alati sellele ütlusele, mida ma eile kuulsin:

Saksa naine, kas suur või väike,
Juut nimetab teda vaid "gojaks".
Ta vihkab ja teotab
Ja piinab hullemini kui kariloomi teda.

Kui üks tüdruk tahab end puhtana hoida,
Siis ei tohi ta töötada juutide juures!
Tahab ta eluvõitluses püsida,
Siis ei tohi ta juudi juurde minna!

Aga nüüd, kallid vanemad, ärge minu pärast muretsege! Ja ülehomme, ülehomme, olen ma taas teie juures!

Teie õnnelik

Rosa.”

Kuidas kaks naist said petta juudiadvokaatide käest

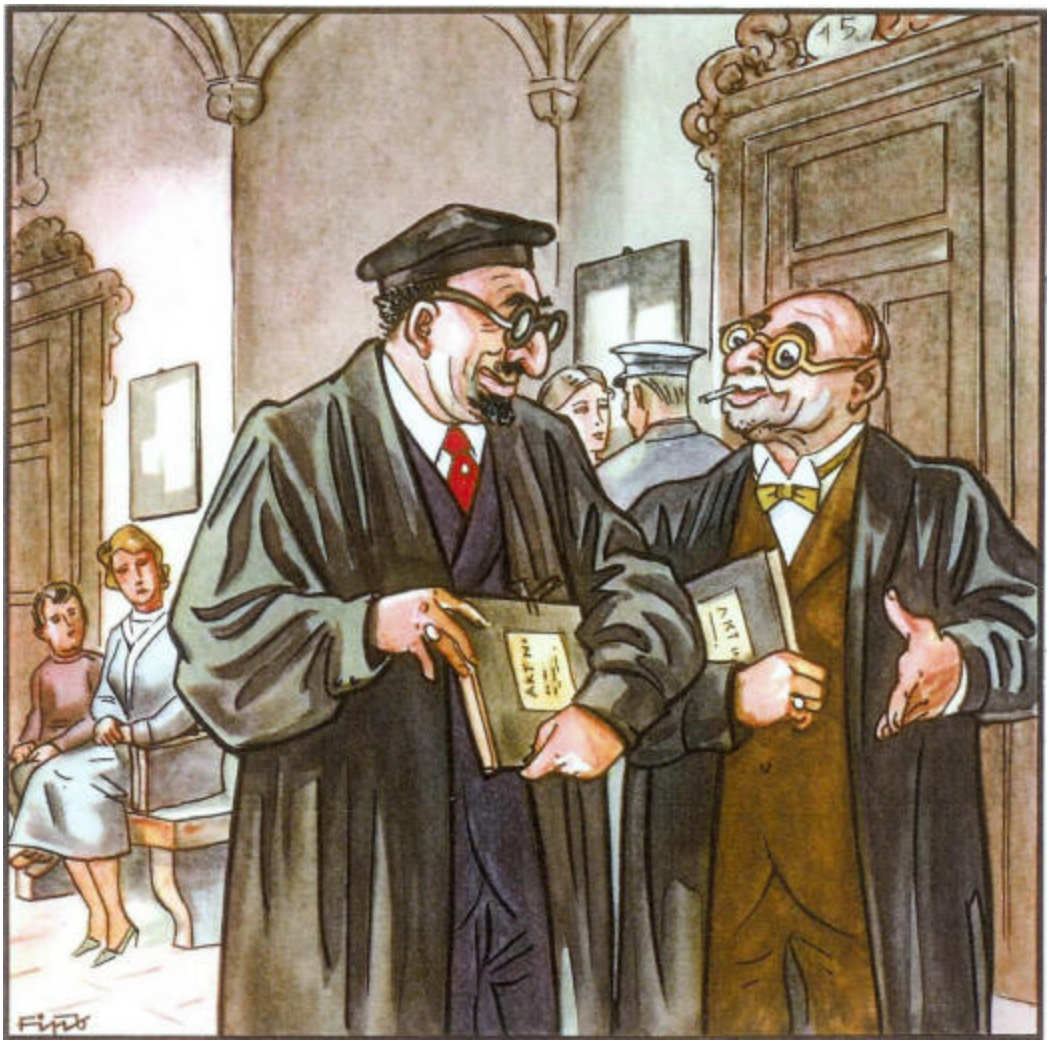

Proua Eckert ja proua Kraus elavad ühes majas. Proua Eckertril on poeg ja proua Krausil ka. Väike Eckert on 10aastane ja väike Kraus 9aastane. Kuid mõlema nimi on Willi. Niisiis Willi Eckert ja Willi Kraus.

Mõlemad naised on juba seitse aastat naabrid. Selle seitsme aasta jooksul pole olnud ühtki suuremat tüli nende vahel. Seitse aastat on elanud proua Eckert ja proua Kraus rahumeelselt kõrvuti ja on alati kokku hoidnud.

Kuid täna hommikul juhtus midagi hirmsat. Naiste pikkaaealine sõprus oli ühtäkki läbi. Ja see juhtus nii:

Mõlemad Willid mängisid sõda. Willi Eckert tegi rünnaku „kindlusele“, mida teine Willi kaitses. Seejuures sattus väike Willi sellisesse hoogu, et ta ei märganud üldse kuidas teine Willi ta „mõõgaga“, ühe peene sarapuuoksaga, vastu pead sai. Teine Willi polnud aga laisk ja virutas „vaenalasele“ rusikaga vasta vahtimist, nii et sel hakkas ninast verd jooksma. Juhuslikult olid mõlemad naised seda pealt vaadanud. Ärritunult tulid nad joostes hoovi.

„Teie Willi on tõeliselt alatu põngerjas!“ karjus proua Kraus.

„Ja teie Willi on veel alatum! Ta lööb minu poega, nii et tal veri väljas!“ karjus proua Eckert.

Mõlemad poisid aga olid kohe ära leppinud. Saksa poisid kannatavad valu välja, nad pole virisevad. Kuid see-eest tülitsesid mõlemad emad seda rohkem. Ja lõpuks sõimasid nad üksteist. Proua Kraus solvas proua Eckartid, ja proua Eckart solvas proua Kraust.

„Te olete ülespuhutud tänavatüdruk!“ karjus proua Kraus.

„Teie olete aga loll kui hani!“

Veel sama päeva pärastlõunal läks proua Kraus advokaadi juurde, et anda oma naaber solvamise eest kohtusse. Advokaadi nimi oli Silberstein, ta oli juut.

„Teil on täiesti õigus!“ ütles juut. „Me anname proua Eckerti vastu kahjunõude sisse. Ta mõistetakse kindlasti süüdi! Uskuge seda!“ Ja siis pidi proua Krause advokaadile tegema 50 marka ettemaksu.

„Te saate oma raha kindlasti tagasi“, ütles Silberstein, „selle peab maksma kinni proua Eckart ja veel palju rohkemgi, kuna ta mõistetakse süüdi.“

Samal ajal läks ka proua Eckert samuti juristi juurde, et anda oma naaber laimamise eest kohtusse. Advokaadi nimi oli Morgenthau. Ta oli samuti juut.

„Teil on täitsa õigus!“ ütles juut. „Me anname proua Krause kohtusse. Ta mõistetakse kindlasti süüdi! Uskuge seda!“ Ja siis pidi proua Eckart juristile 50 marka ettemaksu andma.

„Te saate selle raha kindlasti tagasi“, ütles Morgenthau, „selle ja veelgi palju enamgi peab proua Kraus kinni maksma, kana ta mõistetakse kohtu poolt süüdi.“

Sellest päevast on möödunud kuus nädalat. Ja peaaegu iga nädal pidid nad oma juuidest advokaatidele maksma veel ettemaksu.

Lõpuks on kohtuistungi aeg kindlaks määratud. Mõlemad naised istuvad kohtus, proua Kraus on ka oma Willi kaasa kutsunud.

Kõigepealt kõneleb juudijurist Silberstein. Ta lausub:

„Proua Eckert on süüdi! Teda tuleb karistada!“

Siis saab sõna juudiadvokaat Morgenthau. Ta ütleb:

„Proua Kraus on süüdi. Teda tuleb karistada!“

Lõpuks langetab kohus otsuse. See kõlab järgnevalt:

„Mõlemad naised on süüdi! Mõlemad peavad maksma!“

Proua Kraus on ehmatanud. Ja proua Eckert ka. Mõlemad juudiadvokaadid aga seisavad kohtusaalis kõrvuti ja nende näod on naerul. Vasakul Silberstein ja paremal Morgentahau!

„Noh, härra kolleeg Morgenthau, me tegime taas hea äri kahekesti,“ nii lausub Silberstein ja hõõrub oma käsi. Morgenthau vastab: „Suurepärane, härra kolleeg Silberstein! Nüüd oleme need *goj*ad nende kenast rahast ilma jätnud, ja saame selle oma kotti pista!“

Kohtuistung on läbi. Aeglaselt läheb proua Eckert kohtumajast välja. Väljapääsu juures kohtab ta juhuslikult proua Kraust. Naised vaatavad üksteist. Siis lähenevad nad üksteisele ja ulatavad teineteisele käe.

„Sellest oleksime võinud me hoiduda,“ arvab proua Kraus.

„Jah“, lausub proua Eckert, „me poleks tohtinud tülitseda. Petetud oleme nüüd ainult meie. Ja raha teenisid juudijuristid.“

Proua Krausil on pisarad silmis. Kuid siiski ta naeratab.

„Kallis proua Eckert, me peame seda, mida me kogesime, alati hoiatusena meeles pidama. Ärme enam tülitse. Ja ärme eales lähe enam juudiadvokaatide juurde. Nii jätavad nad meid ilma kogu varast.“

Proua Eckert noogutab.

„Jah, armas proua Kraus, me oleme üksteisega taas sõbralikud. Ja peame kogu elu meeles salmi:

Juudiadvokaadi jätab
külmaks õiglustunne.
Ta läheb kohtusse selleks,
Et teenida palju raha.

Kas head ja tublid
End ise tükkideks kisuvad ja verest tühjaks jooksevad,

Jätab juudi täiesti külmaks.
Ära eales mine juudijuristi jutule!“

Nii piinavad juudid loomi

Kurt ja Otto olid tülli läinud.

„Sa valetad!“ ütles Otto, „ma ei usu seda, et juudid on koletud loomapiinajad, nagu sa väidad. Ma ei usu, et juudid loomi tapavad, ilma, et nad neid enne tapmist ei uimastaks. Ma ei usu seda, et juudid loomadel kõrid läbi

lõikavad ja need täie teadvuse juures verest tühjaks lasevad. Nii ei saa olla. Sa valetad, Kurt!“

Nii oli ütelnud Otto, ja Kurt sai hirmus vihaseks. Kuid ta ei näidanud seda välja. Ta ütles vaid:

„Hästi Otto, ma tõestan seda sulle, et ma pole valetaja!“

On möödunud kolm nädalalt sellest jutuajamisest. Täna on poisid taas koos. „Otto, ma näitan sulle, et juudid on alatuimad inimesed, kes maailmas olemas on. Tule kaasa!“

Öeldes seda, haarab Kurt Otto käsest ja tirib ta endaga kaasa. Nad lähevad risti ja põiki läbi linnatänavate. Lõpuks on nad juutide tappamajja juurde jõudnud. Kurt sosistab:

„Kuula nüüd! Me ronime üle müüri! Aga vaata ette, et keegi ei näeks!“

Poisid ronivad üle müüri. Tasekasti hiilivad nad mööda seinaäärt. Nüüd seisavad nad tapamaja ees. Läbi räpase, ämblikuvõrke täis akna vaatavad nad taparuumi.

Seal seisavad kolm juuti. Neil on verised põlled ümber. Just ajavad nad lehma sisse. Lehmal on pruun karv, millel on punased ja valged laigud. Kui lehm edasi liikuda ei taha, löövad juudid teda saapaga, mille küljes on naelad. Lõpuks seisab loom ruumi keskel. Ta seotakse kinni kettide ja paeltega ning pannakse vintsi külge. Nüüd keeravad nad vintsi. Loom kukub pikali, peaga vastu kivipõrandat. „Muh-muh-muh!“ Nii röögib ta suurest valust. Ja ta silmist on kohutavat surmahirmu näha.

„See on õudne!“ sosistab Kurt.

Otto ei kuula teda. Ta paneb sõrme suule ja ja ütleb: „pst!“

Siis heidavad nad uuesti pilgud taparuumi.

Juudid on looma selili pööranud.

Siis tuleb juurde veel üks juut. Ta näeb välja kui kurat. Käes on tal pikk, terav nuga. Ta irvitab. On näha, millist rõõmu see talle pakub, tasakesti tappa nüüd vaest looma. Ta haarab lehmal kõrist. Siis lõikab ta kõri läbi.

Otto on hirmsasti ehmatanud.

„Kõikvõimas jumal!“ nii hüüab ta. Ja siis näeb ta kuidas veri pritsib looma haavast. Ta näeb kuidas loom üritab end püsti ajada! Kuidas ta hüppab ja siis uuesti taas kokku kukub! Kuidas ta jalgadega peksab. Ta kuuleb looma röhitsemist! Ja siis, siis lõikab juut tal veel korra kõri läbi. Ja taas pritsib verd. Ja

taas üritab loom end püsti ajada. See kestab minuteid. Uuesti kukub loom maha. Vaikselt sureb ta. Kuid juudid seisavad ja – naeravad seejuures.

Kauem ei suuda Otto vaadata. Ka röögatab. Siis jookseb ta minema, ronib üle müüri ja jääb tänaval seisma. Kurt tuleb talle järgi. Ta ehmub, nähes oma sõbra kahvatut nägu. Vaikides lähevad poisid koju. Otto korteri ees jäävad nad seisma.

„Kurt, nüüd ma usun sind! Sa ei valetanud mulle. Juudid on alatuimad inimesed, kes Maa peal on."

Nii ütleb Otto. Ja Kurt vastab:

„Jah, juudid on mõrvarrahvas. Sama tooruse ja sama vereihaga, nagu nad loomi, nii tapavad nad ka inimesi. Oled sa kuulnud rituaalmõrvadest? Seejuures tapavad juudid poisse ja tüdrukuid, naisi ja mehi. Juudid on algusest peale mõrtsukad. Nad on kuradid inimvormis. Üks ütlus kõlab nii:

On juutidel see veres
raev, tigedus, kadedus ja vihkamine,
maailma iga rahva peale,
mis ei kuulu "väljavalitu" sekka.

Ta tapab loomi, tapab inimesi,
Ta verejanul pole piire!
Maailm saab alles siis tervenema,
Kui me ta juutidest päästame."

Mida rääkis Kristus juutidest

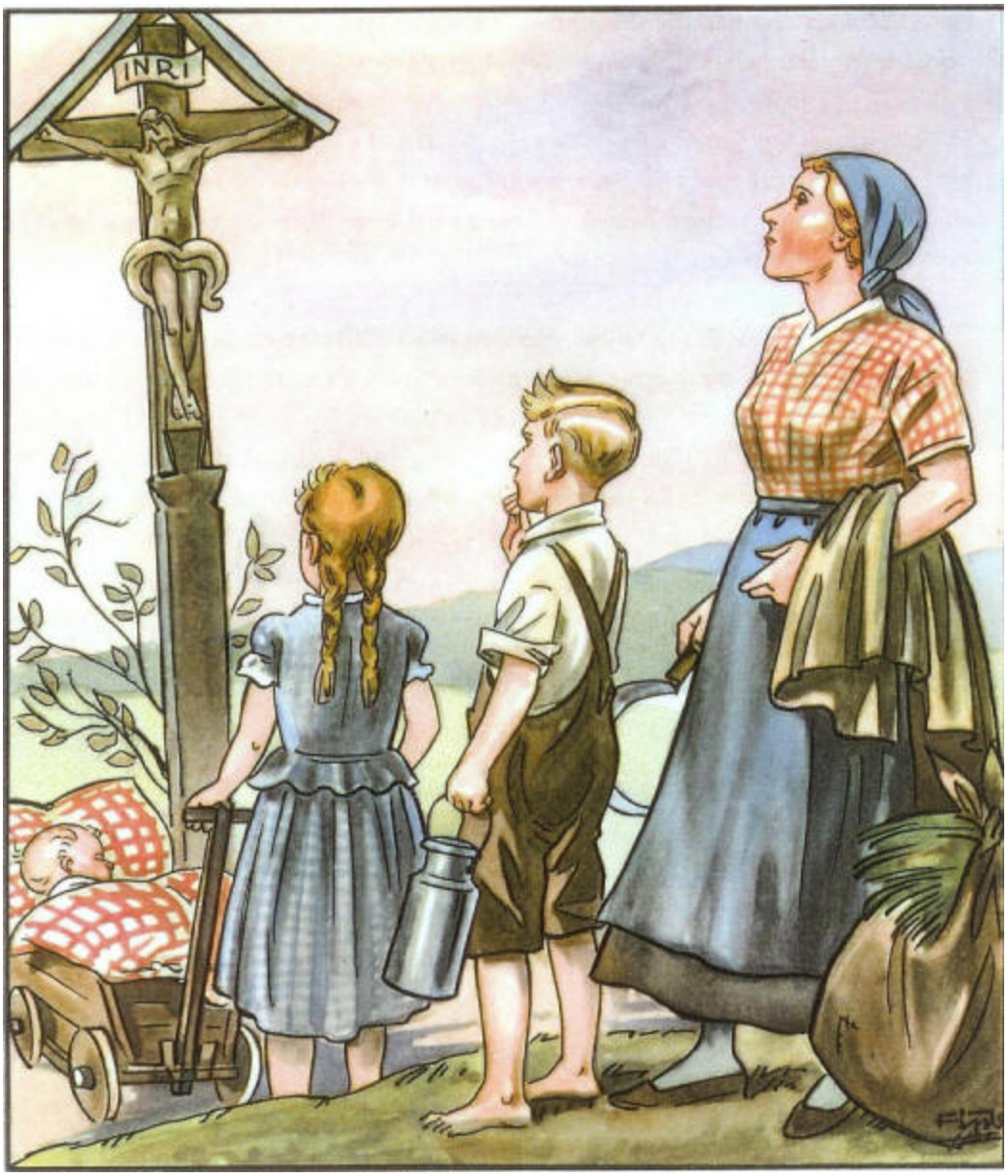

Ema oli oma kolme lapsega ühel aasal. Ta niitis kitsedele värsket heina, kes kodus tallis ootasid. Ta tütar Gertrud valvas oma väikest venda lastevankris, samal ajal kui Georg lähedal asuvas metsas marju korjas. Nüüd on nad oma tööga lõpule jõudnud ja nad lähevad taas kodu poole.

Georg pöördub ema poole.

„Ema, sa rääkisid meile ennem midagi juutidest. Ja sa ütlesid, et mitte ainult täna pole nii palju inimesi, kes juute vihkavad, vaid juudivastaseid olevat olnud juba tuhandeid aastaid tagasi.“

„Jah, mu laps.“, ütles ema. „Juudivastaseid on juba nii kaua, kui on juute. Juudid on kõigil aegadel olnud petturid ja kurjategijad. Nad valetasid, petsid ja

varastasid ennemgi niisamuti nagu nad seda teevad täna. Pole siis ime, et juutidel on alati vaenlasi olnud. Ja tulevikus ei ole see ka teisiti.“

„Sellest saan ma aru.“, ütleb Gertrud, „aga kuid üks ei mahu mulle pähe, ema, seda pead sa mulle selgitama. Ma lugesin ühest raamatust, et juute on varem koguni jälitatud. Neid küüditati või pandi vangi või tapeti koguni. Seda ei oleks pidanud tegema...“

Georg katkestab oma õe.

„Muidugi pidi seda tegema. Sa ei teagi üldse, milliseid kuritegusid juudid on sooritanud. Sagedasti varastasid nad paljaks kogu külasid ja linnu. Nad mõrvasid isegi süütuid lapsi. Kuid, kes on mõrvar, see tuleb ise tappa!“

Ema noogutab.

„Georgil on täitsa õigus. Juutidega oleks pidanud olema veel karmim, nii oleks me saanud ära hoida palju hädasid.“

Järsku jääb ema seisma. Ta näitab ühe risti poole, mis seisab tee ääres paremal.

„Lapsed, vaadake sinna! Mees, kes ripub risti küljes, oli üks kõigi aegade suurim juudivastane. Ta tundis juute, nende valelikkust ja alatust. Piitsaga ajas ta kord juudid välja kirikust, kuna need olid seal rahaasju ajanud. Ta nimetas algusest peale juute "inimmõrvariteks". Sellega tahtis ta öelda, et juudid on kõigil aegadel olnud mõrtsukad. Ta ütles juutidele: "Teie isa on kurat!" Teate te, lapsed, mida see tähendab? See tähendab, et juudid pärinevad kuradist. Ja kuna nad kuradist pärinevad, saavad nad ka kui kuradid elada. Ja selleks vajavad nad kuritegusid ja kurjategijaid.“

Järelemõtlikult silmitsevad lapsed risti. Ema seletab edasi:

„Kuid kuna see mees juutide kohta liiga palju teadis ja maailmale tõde kuulutas, pidi ta surema. Sellepärast mõrvasid ta juudid. Sellepärast lõid nad ta risti. Nad lõid tal naelad läbi käte ja jalgade ja lasid tal verest tühjaks joosta. Nii hirmsal viisil maksid juudid talle kätte. Ja niisama koletul viisil on nad ka hiljem mehi tapnud, kellel oli julgust kuulutada tõde juutide kohta. Ja sellele, lapsed, peate te alati mõtlema. Kui te näete risti, siis meenutage Kolgatas juutide poolt korraldatud mõrva. Pidage meeles, et juudid on saatana lapsed ja inimmõrvarid, Ja mõelge ütlusele:

Nii kaua kui juudid elanud on Maal,
on olnud juudivastaseid.
Nad hoiatasid juutide eest,
Ja ohverdasid isegi oma vere.

Et maailm tunneks kuradit
Ja ei jookseks oma hukku,
Et maailm end peagi vabastaks
Sellest juudiorjusest.“

Juutide jumal on raha

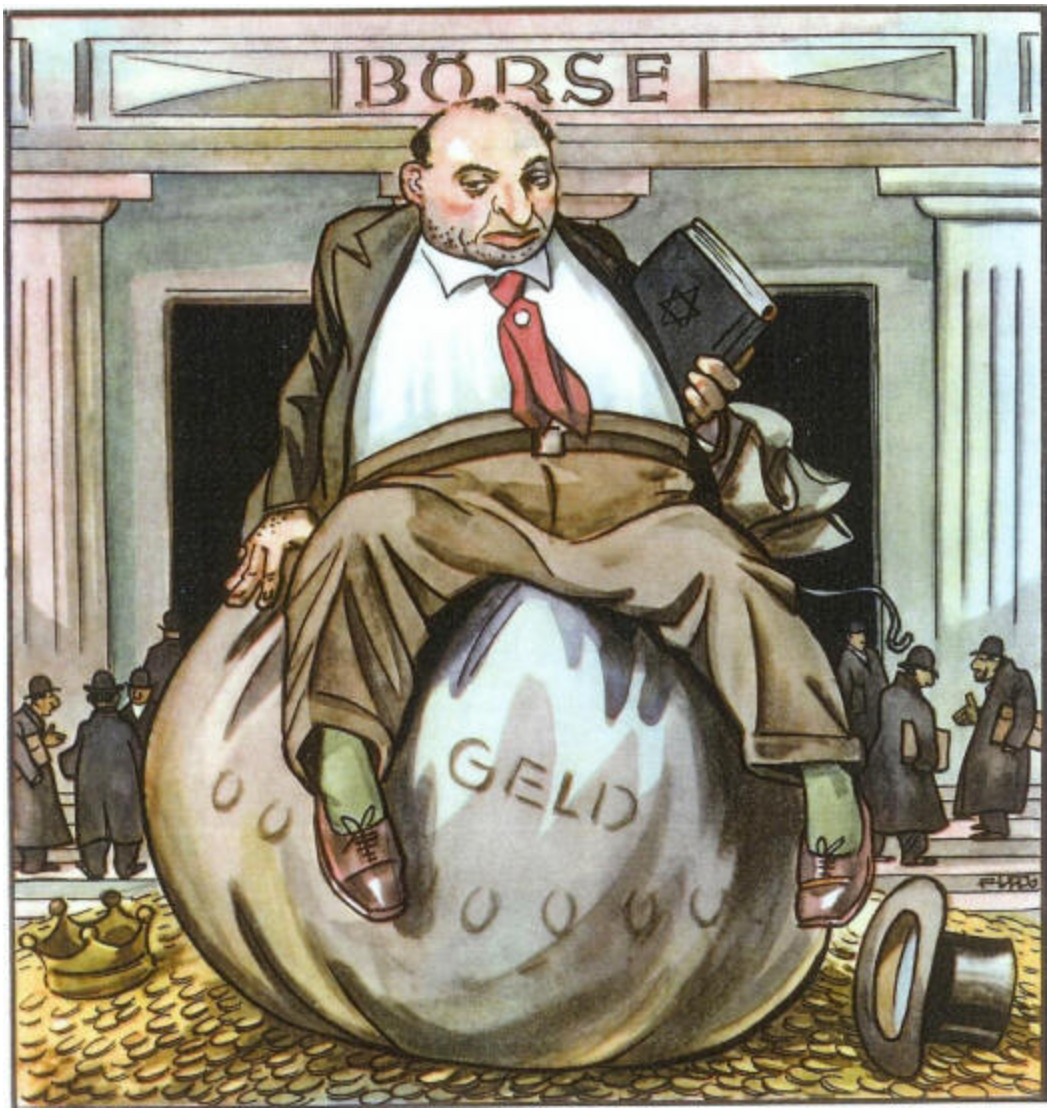

Liselotte istub oma emaga akna ääres. Väljas läheb juba hämaraks. Ema on pannud ära heegeldamisasjad. Kumbki ei räägi sõnagi. Mõtlikkult vaatab Liselotte aknast välja.

„Millele sa mõtled?“ küsib ema.

„Ma mõtlesin just isale“, vastab tüdruk.

„Miks just isale?“ küsib ema imestunult. Liselotte silub oma laubal blonde juukseid.

Ja siis vastab ta:

„Ema, ma mõtlen tihti sellele, kuidas isa end meie nimel iga päev piinama peab. Varavalges läheb ta juba vabrikusse. Alles hilja õhtul tuleb ta koju. Ja nii aastast aastasse. Raha teenimine on ju nii raske!“

Ema ohkab.

„Jah, mu laps, sul on õigus. Kuid täna on see teisiti. Enne, kui isa oli töötu, oli veel hirmsam. Kolm aastat polnud isal midagi teha. Kolm aastat ei teeninud ta midagi. Kolm aastat saime me ainult väikest abi. Isa oli meeleheitel. Ta tahtis nii väga tööd leida. Kuid tema jaoks polnud töökohta. Me pidime nälgima, ainult, et sulle Liselotte piima osta saaks. Ja miljonid teised mehed olid niisamuti töötud. Töölisperedes valitses häda, mida on raske kirjeldada. Jah, laps, see oli hirmus aeg. Ja ma ei unusta seda aega kogu oma elu. Täna on see taas rõõmuks, saada tööl käia. Saada töötata meie rahva ja isamaa heaks!“

Liselotte naeris.

„Ema, tead sa. Mida ma olen endale nii tihti soovinud? Ma tahan olla rikas. Väga rikas! Ja oma rahaga, tahan ma inimesi õnnelikuks teha. Ma tahan vaeseid aidata!“

Sõbralikult patsutab ema lapse õlale.

„See on tore, Liselotte! Aga usu mind, laps, raha üksi ei tee sind õnnelikuks. Ma tean paljusid inimesi, kes oma rikkusest olenemata on vaeseimad inimesed. Nad on haiged. Haiged heast elust, haiged heast ja rohkest söögist ja joogist, haiged – laiskusest. Nad ei suuda enam naerda, kuna neil on hirm! Selle ees, et keegi tuleb ja jätab nad kogu nende rikkuset ilma. Hirm selle ees, järsku vaeseks jääda. Jah, mu laps, ma ei kadesta ühtki inimest ta raha pärast. Ja ma tean, et me oleme õnnelikumad kui paljud miljonärid.“

Liselotte noogutab. Siis ütleb ta:

„Ütle ema, miks see nii on, et juudid just nii rikkaks on saanud? Meie õpetaja rääkis meile, et maailmas on tuhandeid juute, kes on miljonärid. Ja seejuures juudid tööd ei tee. Töötama peavad vaid mittejuudid. Juut vaid kaupleb. Kuid kaltsude, paberite, kontide, vanade rõivaste ja mööbliga kaubeldes ei saa ju miljonäriks!“

„Oh, miks mitte?“ ütleb ema, „just selliste asjadega on juudid tihti suuri summasid teeninud. Nad petsid, hädas olevatelt mittejuutidelt nende viimsegi penni välja. Ja siis müüsid nad need asjad suure kasumiga maha. Juutidel on ükskõik, kui pettasaanud mittejuudid seejuures surnuks nälgivad. Juudid ei tunne halastust. Nad püüdlevad vaid ühe asja – raha - nimel. Kuidas nad seda raha teenivad, on neile ükskõik.“

Tähelepanelikult oli Liselotte kuulanud. Ja taas küsib ta:

„Ema, kust see tuleb, et juudid võivad olla nii alatud, halastamatud ja nii õelad?“

Ema vastab:

„Laps, sa pead meelde jätma: juut pole inimene nagu meie. Juut on kurat. Ja juut ei tunne ausust. Kurat tunneb vaid alatust, tunneb vaid kuritegusid. – Liselotte sa oled seda tihti piiblist lugenud. Ja piiblis on ütlus, mille on juudijumal kord juutidele lausunud. See kõlab nii:

"Õgige maailma rahvad!" Tead sa, mida see tähendab? See tähendab: "Te juudid peate hävitama kõik rahvad maailmas! Te peate need paljaks röövima ja tühjaks imema, kuni nad lõpuks surevad." Seda tähendab see ütlus.“

Ema ütleb:

„Jah, mu laps, selline on juut! Juutide jumalaks on raha! Ja petmaks raha välja, sooritab ta suurimaid kuritegusid. Ta ei puhka enne, kui ta ei saa istuda suure rahakotti otsas. Ta ei puhka enne, kuni ta pole raha isandaks saanud. Ja selle rahaga tahab ta meid teha orjadeks ja meid hävitada. Selle raha abil tahab ta võita võimu kogu maailma üle. Ja seda kõike ütleb üks väheste sõnadega salm:

Juudi mõte siin ilmas
püüdleb vaid ühe nimel: raha, raha, raha!
Läbi kavaluse ja pettuse ja muude asjade
ennast mõõtmatult rikkaks muuta.

Ei huvita teda alandused, pilked!
Raha on ja jääb ta jumalaks!
Rahaga loodab ta meid alistada,
haarata maailma valitsemine.“

Kuidas tööline Hartmann sai natsionaalsotsialistiks

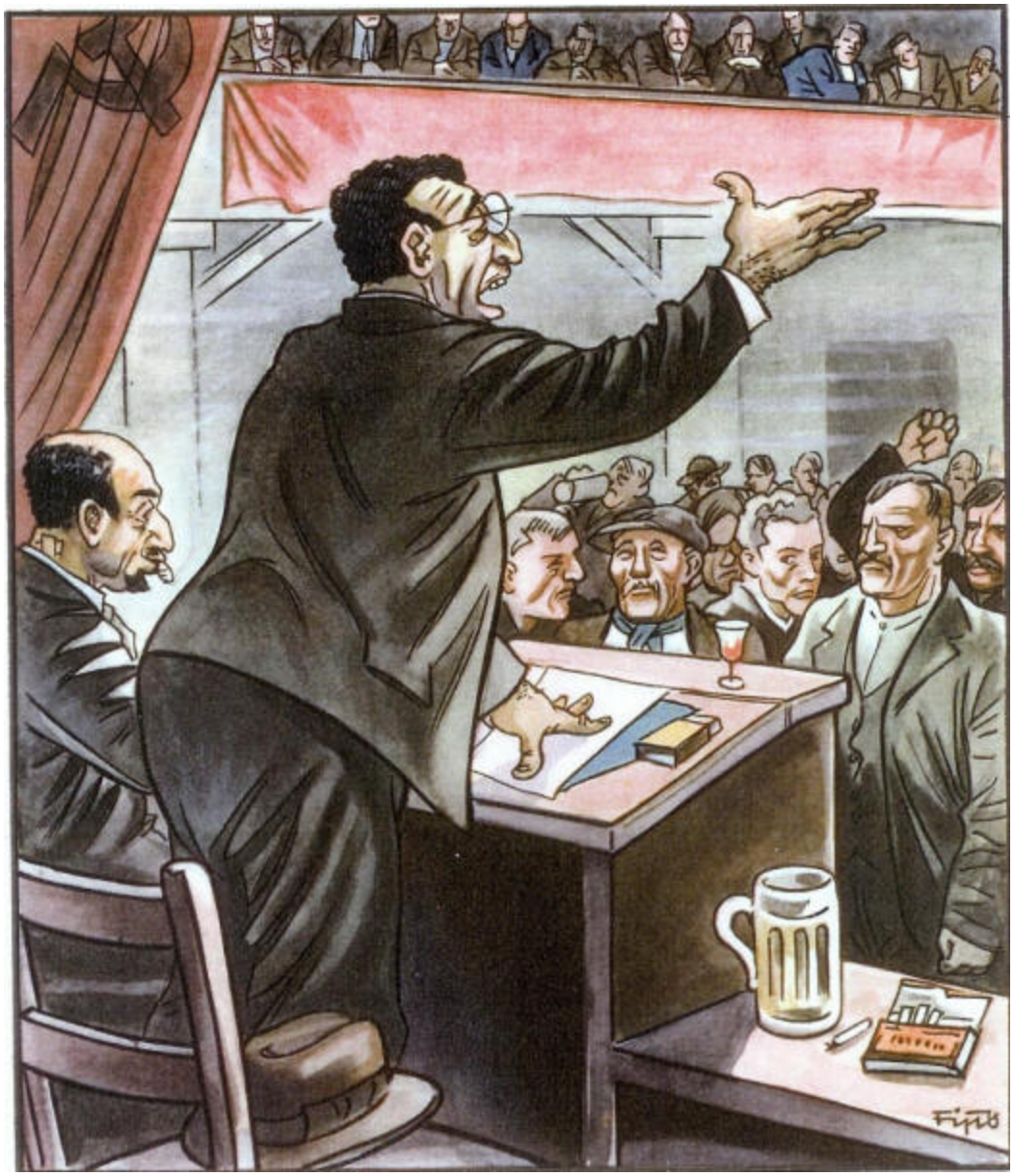

Hitlerjugend on matkasõidul. Uhkelt kannab lipukandja ees plagu. Tema järel marsivad hitlerinoored: „vasak – parem – vasak – parem!“, nii minnakse edasi ja edasi. Ja vahepeal lauldakse laule.

Kaks tundi on hitlerinoored juba marssinud. Nad jõuavad riigimaanteeni. Poisid silmavad teetöölisi. Nad unustavad täitsa laulmise. „See on midagi suurepärast, see maantee,“ räägivad nad omavahel, „võimas värk, mille meie Juht siin loob!“

Kamraadkonnajuht märkas oma inimeste rahutust.

Ta astub reast kõrvale ja annab käskluse: „Üksus, seis!“

Ja siis laseb ta oma kamraadidel vabalt olla.

Hitlerinoored lähevad ehitusplatsile ja asuvad vasakule ja paremale tänavat. Nad hakkavad töölistega vestlema. Üks neist võtab nad eriti lahkelt vastu ja toob neile välikatlaga vett juua ja leiba. Siis istub ta ka maha ja vestleb nendega. Kõigepealt peavad poisid rääkima, kust nad tulevad ja kuhu nad marsivad. Nad peavad rääkima, mis nad *Hitlerjugend*is kõike teevad ja palju muud. Varsti said nad teada, mis selle töölise nimi on, kellega nad nii põgusalt vestlesid. Ta nimi on Hartmann, Georg Hartmann!

„Härra Hartmann," ütleb kamraadkonnajuht, „nüüd oleme meie küllalt rääkinud. Nüüd peate teie meile ka midagi rääkima." Tööline naerab ja sügab oma pruune vuntse. Siis lausub ta:

„Hästi, poisid! Ma räägin teile midagi ajast, millest te palju ei tea. Te olite siis veel õige väikesed!"

„Jah, see huvitab meid eriti!" hüüab hitlerinoor Richard vahele ja hammustab tüki taluleiba.

Tööline räägib:

„Niisiis, pange tähele poisid! Sellest on nüüd palju, palju aastaid möödas. Ma olin tollal töötu. Ja ma olin tollal – seda ütlen ma teile otse ja ausalt – ma olin tollal kommunist. Jah! Ma olin tõeline „punane". Ma arvasin tollal, et Hitler on tööliste vaenlane. Ma uskusin seda kõike, mis oli kirjas punastes ajalehtedes. Ma ju ei teadnud, et need juudid on, kes töölisi üles ässitasid. Ma ei teadnud, et juudid tahavad, et saksa rahvas end ise tükkideks kisuks. Ma ei teadnud, et juudid on igasuguse korraliku riigikorra surmvaenlased!"

„Aga meie teame seda!" hüüab väike Richard vahele, „me kuuleme sellest peaaegu iga päev *Hitlerjugend*is ja koolis!"

Kamraadkonna juht saab pahaseks.

„Richard, pea oma suu ja lase härra Hartmannil rääkida!"

Tööline naeratab. Ja siis räägib ta edasi.

„Jah, poisid, nii oli see tollal. Ma uskusin rahvaässitajaid. Mul polnud aimugi, mida need kaabakad meist tahtsid. Kuid ühel päeval muutus kõik. Ja see juhtus nii: Õllekas „Elevandi juurde" olid kommunistid plaaninud kogunemise. Mina olin loomulikult ka seal. Kaks kõnelejat esinesid meile. Ma vaatasin neid kahte härrast ja märkasin, et mõlemad olid – juudid. Esimest korda muutusin ma mõtlikuks. Ja kui üks juutidest pidevalt Venemaast rääkis ja pidevalt ütles, et vaid seal on kõige parem, muutusin ma pahaseks. Ma hüüdsin vahele: "Miks te räägite kogu aeg ainult Venemaast? Me oleme ju saksa töölised! Jah! Me oleme sakslased! Me tahame kuulda Saksamaast ja mitte Venemaast!"

„Suurepärane!" hüüdis Richard taas vahele.

„Vaikust!“ andis kamraadkonnajuht käskluse ja heitis poisile pahase pilgu.

Härra Hartmann rääkis edasi.

„Mida ma seepeale kogesin, ei unusta ma kogu elu. Minu taga karjusid mõned ülesässitatud tööliskamraadid ja vibutasid rusikatega. Juut aga, kes äsja oli kõnelenud ja kelle ma katkestasin, muutus hirmus raevukaks. Ta karjus minu peale ja nimetas mind „lolliks tüübiks“, kes ei tea asjast midagi, ja ütles lõpuks: „me vilistame Saksamaa peale! Saksamaa kärvaku rahulikult! Peamine on, et meie elame ja et meil läheks hästi!“ – nüüd teadsin ma piisavalt. Meist töölistest tahetakse teha isamaareetureid. Me pidime juutidega koos tegutsema, et Saksamaa häviks. Isamaareeturiks ma aga saada ei tahtnud. Ei! Ei iialgi! Ma keerasin juudile selja, kes pidevalt edasi röökis, ja lahkusin sõnagi lausumata, ürituselt. Kolm kamraadi tuli koos minuga. Ma ei saanud sellele järgneval ööl üldse magada. Hommikuni olin ma ärkvel. Aga siis teadsin ma mida teha. Ma astusin kommunistlikust parteist välja. Hiljem siis leidsin ma tee Adolf Hitleri juurde. Ja ma ütlen teile: ma jään Hitleri kõrvale, nii kaua kui elan. Ma tunnen täna juuti. Ma mõtlen alati laulule, mida me töökolonnis laulame:

Kui üks rahvas tahab võimule saada,
nii peab see kokku hoidma.
Sest streik ja ülestõus, klasside võitlus
Vaid rahva hävitavad.

Seda on maailm sagedasti kogenud
Mitmeid, mitmeid sadu aastaid.
Alles siis saab igavene rahu valitsema,
Kui me end juutidest vabastame.“

Kas on olemas korralikke juute

Kõrtsis „Musta kotka juurde“ istuvad neli meest ümber laua: üks tööline, üks talunik, üks puusepp ja üks juut. Juudi nimi on Salomon. Ta tegi teistele õlle välja, ja nüüd usub ta, et tal on ainukesena õigus rääkida. Ta vatrab vahetpidamata. Ja ta räägib ainult juutidest. Juudist, kes on nii aus, nii töökas, arukas ja kes ei teeks kellelegi halba. „Meie, juutide, kohta öeldakse pidevalt, et me tüssame teisi inimesi. Me valetame ja petame. See pole üldse tõsi. Meie, juudid, oleme kõige korralikumad inimesed üldse, kes olemas on.“

Nii ütleb Salomon.

Puusepp raputab aga pead. Ja lausub:

„Ei, mu kallis Salomon! Seda udu sa mulle küll ei aja. Sest, ma tean küllalt juute, kes on maailma suurimad kaabakad. Mõtle, vaid karjakaubitseja juudile Rosenfeldile! Kuidas ta talunikke petab ja nende ees lipitseb, seda ei tee keegi talle niisama järgi. Mõtle kaubamajajuudi Löwenbergile! Kolm korda on ta juba pankrotti läinud. Ja selle ohvriks langesid alati mittejuudid. Mõtle pandilaenaja Isidori peale, sellele haletsusväärsele kõrilõikajale! Kui ta peaks kõige selle eest

maksama, mida ta on teinud, siis ei pääseks ta enam oma ülejäänud elu vanglast välja!“

Juut muutub rahutuks.

„Zimmermannil on küll õigus“, ütleb talunik, „mina tean veel selliseid. Ma tunnen juuti Schlesingeri. Ta läks varguse eest kohtu ette. Ma tean juuti Oppenheimi. Ta vandus valevannet. Ma tean juuti Schmulewizi. Ta smuugeldas raha välismaale. Ma tunnen juuti Weili. Ta istub mõrva eest vangalas!“

Salomon saab vihaseks. Ta oli ju õlle kinni maksnud, ja nüüd peab ta laskma endale selliseid asju öelda.

„Te ajate lolli juttu!“ karjub juut. „Aga korralikest juutidest, nendest te ei räägi. Ja on ju nii palju korralikke juute. Kas ma pole korralik juut? Kas ma polnud sõjas rindesõdur? Kas ma ei kaitsenud oma isamaad? Kas ma pole vaestele teinud palju head? Ja kas ma ei maksnud teie õlled kinni, te ülbed tüübid, te *goi*d!“

Kõrtsis jäi vaikseks. Keegi ei räägi. Siis tõuseb tööline oma toolilt. Ta võttis senini vaid vähe sõna. Kuid nüüd ta alustab. Ta viskab juudile raha lauale.

„Nii, mu kulla Salomon, nüüd teen ma sinuga lõpparve. Siin on su raha. Me ei lase end sinu poolt kinni maksta. Nüüd ütlen ma sulle tõe. Mida sa äsja väitsid? Sa olid rindel ja kaitsesid isamaad? Sa valetaja, sa haletsusväärne! Sa pole kunagi kuuli vilisemaski kuulnud. Sa hiilisid kõrvale! Sa olid „hõivatud“; tegid oma smuugeldamisäri. Ja siis olid sa „punaste“ seas ja karjusid: „Maha Saksamaa! Elagu maailmarevolutsioon!“ Ja sina, sina tahad olla korralik juut? Ei, kulla mees, korralikke juute pole olemas. Iga juut on samasugune kaabakas nagu ülejäänud, ja kui sa veel nüüd ühe sõna ütled, siis...!“

Rohkem ei pea tööline enam ütlema. Salomon haarab oma kaabu ja jookseb kui kurat kõrtsist välja. Kõik inimesed naeravad.

„Talle sa alles näitasid“, ütleb baaridaam töölisele, „kahju, et ta juba minema läks. Muidu oleks ma ka talle veel midagi öelnud. Ma oleks öelnud salmi. Ja see kõlab nii:

Kuulda võib veel sagedasti,
Kui tublid on juudid.
Ta annaks meelsasti vaestele oma raha
Ja on ingel maapeal.

Juut, puhas kui ingel?
See võib olla vaid muinasjutt!
Kes mõtles selle muinasjutu välja?
Seda teinud on juut ise!

Ilma juudiküsimuse lahenduseta pole inimkonnal lunastust

*Jungvolki Pimpf*id (*Hitlerjugend*i noorsoo-organisatsiooni liikmed) on uhked oma musta mundri üle. „Me oleme tõelised Hitleri-mehed!“ Nii ütlevad *Pimpf*id, kuigi see sõna „mehed“ päris õige pole, kuid ühes asjas on neil õigus: *Pimpf*id on Führerile truud nii elus kui surmas. *Pimpf*id on mõnikord ka veidi suuresuised. Näiteks kui nad näevad üht hitlerinoort, siis ütlevad nad: „Ah see on ju juba liiga vana!“ nii ütlevad *Pimpf*id. Kuid see pole pahasti mõeldud. Ei! Vastupidi! Kui vaja, hoiavad *Pimpf*id ja hitlerinoored kokku kui teras ja raud. Üks näide! *Pimpf*id Konrad ja Anton on hitlerinoore Erichi sõbrad. Ja sellel on ka põhjus, sest

hitlerinoor Erich on juba palju oma elus näinud. Juba kaks korda on ta olnud riigiparteipäevadel Nürnbergis. Korra ka liikumise pealinnas, Münchenis. Ja ta oskab nii kenasti oma elamustest rääkida! Need kaks *Pimpf*i kuulavad teda alati, ja rõõmustavad, kui Erich neile külla tuleb.

Ka tänan on nad koos ja jalutavad läbi linnatänavate. Hitlerinoor Erich räägib lugusid. Põnevil kuulavad teda *Pimpf*id.

„Pange tähele, kamraadid! Ma olin eelmisel aastal 9. novembril Münchenis. Ja ma sain kaasa elada vanade võitlejate marsile, mälestamaks langenuid *Feldherrenhalle* ees. See oli haarav. Truude kamraadide keskel marssis Hermann Göring, kes oli Feldherrenhalle juures kunagi raskelt haavata saanud. Ja edasi nägin ma riigiministreid dr. Goebbelsit, Fricki, Rufti, riigijuhte Rosenbergi, Amannit, Schwarzi, meie riiginoorsoojuhti Schirachit ja paljusid teisi vanu võitlejaid. Füüreri ees kanti verelippu, mis sai tollal 9. novembril 1923 oma pühitsuse. Ja Verelipu ees marssis veel üks mees, kes samuti 1923. aastal päris eesrindel oli: Julius Streicher.“

„Jah, teda tunneme me kõik!“ hüüab *Pimpf* Konrad, „ta on juutide vaenlane. Ja selle eest vihkavad teda juudid.“

„Sul on õigus,“ ütleb hitlerinoor, „juudid vihkavad ja sõimavad vaid neid, keda nad enim kardavad. Ja Streicherit nad kardavad. “

Pimpf Anton polnud senini veel midagi lausunud. Järsku jääb ta seisma. Siis haarab ta oma mõlemad sõbrad käest ja tirib nad endaga kaasa. Ühe kuulutustesamba ees jäävad nad seisma. Nad loevad üht suurt plakatit. Sellel on kirjas:

Julius Streicher

kõneleb teemal

„Juudid on meie hädaks!“

„Sinna me läheme!“ rõõmustab Konrad, „teda tahtsin ma nii ammu juba kõnelemas kuulda.“

„Ma olen teda juba kord rääkimas kuulnud, ühel kogunemisel kahe aasta eest.“

„Räägi meile!“ paluvad mõlemad *Pimpf*id. Hitlerinoor räägib siis oma muljetest:

„Too koosolek oli puupüsti rahvast täis. Tuhanded inimesed olid kokku tulnud. Algatuseks kõneles Streicher oma elamustest võitlusaastatel ja Hitleri-riigi suurtest saavutustest. Edasi rääkis ta juudiküsimusest. See millest ta kõneles, oli lihtne ja selge, nii et ka meie, noored poisid, aru saime. Pidevalt tõi ta elulisi näiteid. Ta rääkis vahepeal naljakalt ja heitis nalja, nii et kõik naersid. Siis aga rääkis ta taas väga tõsiselt, ja saalis oli nii vaikne, et oleks võinud kuulda nõela kukkumist. Ta rääkis juutidest ja nende koletutest hirmutegudest. Ta kõneles suurest ohust, milleks juudid maailmale on.

„Ilma juudiküsimuse lahenduseta

pole inimkonnal lunastust!“

Nii hüüdis ta meile. Me kõik mõistsime teda. Ja kui ta lõpuks juhile *Sieg Heil* hüüdis, siis kõik me juubeldasime vaimustusest. Kaks tundi kõneles Streicher tollal. Meile aga tundus see nagu oleks need vaid mõned minutid olnud.

Jah, mu kallid sõbrad! Ma mõtlen alati sellele päevale ja ma ei unusta ka seda ütlust, mida kuulsime ürituse lõpus:

Saksamaalt, mille lõi Hitler,
Kõlab kogu maailmale üks hüüd:
Vabastage end juutide käest
Ja päästke isamaa ja rahvas!

Maailm ärkab juuda ahelais,
Ta teab, vaid Saksamaa suudab ta päästa!
Saksa mõtte ja saksa olemuse läbi
saab kord kogu maailm terveks.“